ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛΛ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΤΟΥ ΣΤΟ ΑΟΥΣΒΙΤΣ

ελευθερη σκεψις

Λεόν Ντεγκρέλλ
Ὁ πολιτικός καί ἡ ἐποχή του

Ὁ Λεόν Ντεγκρέλλ, ὁ μελλοντικός ἀρχηγός τοῦ Ρεξιστικοῦ κινήματος, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε χαρακτηριστεῖ ἀπό τόν Χοσέ Ἀντόνιο Πρίμο ντε Ριβέρα σάν ὁ ὑπ᾽ ἀριθμόν ἕνα φαλαγγίτης ἐκτός Ἱσπανίας, γεννήθηκε στίς 15 Ἰουνίου 1906, στό μικρό χωριό Μπουαγιόν, στήν καρδιά τῶν Βελγικῶν Ἀρδεννῶν.

Ὁ παπποῦς του, ἀπό τήν πλευρά τῆς μητέρας του ἦταν ἕνας φλογερός Καθολικός καί μία ἀπό τίς ἡγετικές φυσιογνωμίες τοῦ Λαϊκοῦ Ἐθνικοῦ Κινήματος.

Ὁ πατέρας του, Γάλλος στήν καταγωγή ἀλλά πολιτογραφημένος Βέλγος, εἶχε ἀναπτύξει μιά ἔντονη καί καρποφόρα πολιτική δραστηριότητα καί παρά τό ταπεινό τοῦ ἐπαγγέλματός του — κατασκευαστής μπύρας σύμφωνα μέ τόν Φ.Α. Κάρστεν[1] — εἶχε καταλάβει σημαντικά δημόσια ἀξιώματα ὅπως ἐκεῖνα τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβούλου τοῦ Λουξεμβούργου καί τοῦ Ἐπάρχου.

Στ᾽ ἀχνάρια τοῦ παπποῦ καί τοῦ πατέρα ὁ μικρός Λεόν ἀφιερώθηκε ὁλόψυχα στήν ὑπόθεσι τοῦ Βελγικοῦ Ἐθνικισμοῦ πέρα καί ὑπεράνω τῶν ὅποιων ἀντιθέσεων καί ἀντιζηλιῶν ἀνάμεσα στίς δύο Ἐθνικότητες πού ἀποτελοῦσαν τό Βελγικό Βασίλειο, τούς Φλαμανδούς καί τούς Βαλλώνους.

Τόν πρῶτο καιρό τά πολιτικά ἐνδιαφέροντα τοῦ Ντεγκρέλλ περιορίζονται ὅπως εἶναι φυσικό στήν κοιλάδα τῶν Ἀρδεννῶν. Τό πρῶτο του ἴνδαλμα ἐνσαρκώνεται στό πρόσωπο τοῦ στρατιώτη διανοούμενου Ε. Ψιχάρι[2] μπροστά στόν τάφο τοῦ ὁποίου θά περάση ἀτελείωτες ὧρες περισυλλογῆς.

Στά 1921 καί σέ ἡλικία δέκα πέντε χρόνων ὁ Ντεγκρέλλ ἐγγράφεται στό Κολλέγιο τῶν Ἰησουϊτῶν τῆς Ναμύρ. Ἐκεῖ ἔρχεται γιά πρώτη φορά σέ ἐπαφή μέ τόν «διανοούμενο Φασισμό»[3] τῆς Ἀξιόν Φρανσαίζ (Action Française) καί τίς θεωρίς τοῦ Λά Τούρ ντύ Πέν (La Tour du Pin) ἀναφορικά μέ τίς καθολικές συντεχνίες. Ἐκεῖ ἐπιχειρεῖ γιά πρώτη φορά ἕνα συγκερασμό τῶν ἰδεῶν τοῦ Σάρλ Μωρράς μέ τόν πρῶτο ἐπαναστατικό φασισμό τοῦ Μουσσολίνι.

Στά 1926 τήν χρονιά πού ὁ Καθολικός Πουλέ σχηματίζει κυβέρνησι συνασπισμοῦ μέ τήν συμμετοχή Καθολικῶν, Σοσιαλιστῶν καί Φιλελευθέρων, ὁ Ντεγκρέλλ ἐγγράφεται στήν Νομική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λουβαίν, πού ὅπως καί πολλά ἄλλα ἐκπαιδευτικά ἱδρύματα βρισκόταν κάτω ἀπ' τόν ἔλεγχο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκεῖ ἔρχεται σέ ἐπαφή μέ τόν Καθολικό Σύνδεσμο τῆς Βελγικῆς Νεολαίας (Association Catholique de la Jeunesse Belge, A.C.J.B.) ἐπικεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Ἀββᾶς Πικάρ (Picard), ἕνας κληρικός πού δέν ἔκρυβε τήν συμπάθειά του γιά τό φασιστικό πείραμα τῆς Ἰταλίας.

Στά 1927 ὁ Ντεγκρέλλ ὅπως καί χιλιάδες ἄλλοι νέοι τῆς Καθολικῆς Δράσεως πού «εἶχαν ἀναζητήσει στόν καθολικισμό τήν ἀρχή τῆς ἀνθρώπινης ἀδελφότητας καί τῆς κοινωνικῆς δράσεως»[4] δέχονται ἕνα ἰσχυρό κτύπημα. Ἡ καθολική ἐκκλησία ἀφορίζει τόν Μωρράς. Γιά τούς Βέλγους φοιτητές τῆς δεκαετίας τοῦ 1920 οἱ ἰδέες τοῦ Μωρράς δέν ἀντιπροσώπευαν ἁπλά τίς ἰδανικές λύσεις γιά ὅλα τά προβλήματα τοῦ καιροῦ τους ἀλλά τό σημαντικότερο ἐναρμονίζονταν μέ τίς καθολικές καί ριζοσπαστικές συνειδήσεις τους. Ὁ ἀφορισμός του δημιουργεῖ ὅπως εἶναι φυσικό μεγάλη σύγχυσι στούς περισσότερους νέους τῆς Καθολικῆς Δράσεως. Στά 1930 ὁ Πικάρ ἀναθέτει στόν εἰκοσιτετράχρονο Ντεγκρέλλ τήν διεύθυνσι τῶν ἐκδόσεων τῆς Καθολικῆς Δράσεως στό Λουβαίν. Ἡ ὀνομασία τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου εἶναι Κρίστους Ρέξ (CRISTUS REX), ὀνομασία πού ὁ Πικάρ ἐμπνεύστηκε ἀπό τήν περίφημη ἐγκύκλιο τοῦ Πάπα Πίου XII[5]. Ὁ Ντεγκρέλλ δέχεται μέ ἐνθουσιασμό τήν σημαντική αὐτή ἀποστολή. Γύρω του συγκεντρώνεται ἕνας σημαντικός ἀριθμός νέων λογοτεχνῶν πού στή συνέχεια θά τόν ἀκολουθήσουν ὁμαδικά γιά νά δημιουργήσουν τό Ρεξιστικό Λαϊκό Κόμμα (Parti

Populaire de Rex).

Τά ἀποτελέσματα δέν ἀργοῦν νά φανοῦν.

Τό εἰκονογραφημένο Σουαρέ (Soirées) εἶναι ἡ καλύτερη ἀπόδειξις τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ὁ Ντεγκρέλλ μποροῦσε νά πιάση τόν σφυγμό τῶν νέων τῆς ἐποχῆς του. Πέρα ἀπό τήν λογοτεχνία, τό περιοδικό ἀφιερώνει ἀρκετές σελίδες στόν κινηματογράφο, τό ραδιόφωνο καί κάθε ἄλλη δραστηριότητα τῆς σύγχρονης ἐποχῆς.

Ὁ Ντεγκρέλλ ταξιδεύει συχνά στό Παρίσι. Ἐπισκέπτεται τούς δασκάλους τῆς Νεολαίας ὅπως ὁ Μοντερλάντ (Montherlant), ὁ Μασίς (Massis), ὁ Μαριταίν (Maritain) καί ἄλλοι· συζητᾶ μαζί τους, ζητᾶ τίς συμβουλές τους, ἐκμυστηρεύεται τίς ἀνησυχίες καί τούς προβληματισμούς του.

Στά 1932 ὁ Ντεγκρέλλ ὕστερα ἀπό προτροπή τοῦ Πικάρ ρίχνει στήν κυκλοφορία ἕνα ἄλλο περιοδικό: τό ΡΕΞ (Rex). Ἀρχικά ἦταν μηνιαῖο καί περισσότερο ἀπό περιοδικό ἦταν ἕνας κατάλογος τῶν ἐκδόσεων τοῦ Κρίστους Ρέξ. Φιλοδοξοῦσε ὅμως νά συμβάλη στήν ἀνανέωσι τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Στά 1933 ὁ Ντεγκρέλλ ρίχνει στήν κυκλοφορία ἕνα ἀκόμη περιοδικό: τό Βλάν (Vlan). Σέ ἀντίθεσι μέ τό Ρέξ, τό Βλάν δείχνει ἀπό τήν πρώτη στιγμή τήν διάθεσί του νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τήν κηδεμονία τῶν Καθολικῶν κύκλων πού ἀπαγόρευαν στούς καθολικούς νέους τήν χρησιμοποίησι πολιτικῶν ἐντύπων.

Πραγματικά, ἡ ἀπροκάλυπτη ἐπίθεσις τοῦ Βλάν ἐνάντια στόν Φρανκουί (Francqui), τόν ἄρχοντα τῆς Σοσιετέ Τζενεράλ καί βασικό οἰκονομικό ὑποστηρικτή τῆς Κυβερνήσεως, ἐγκαινιάζει μιά νέα ἐποχή. Σέ μιά προσπάθεια νά ἀποφευχθῆ ἡ «ἀναστάτωσις» τῆς κοινῆς γνώμης ἀπό τόν Ντεγκρέλλ καί τούς θερμοκέφαλους νέους τοῦ Βλάν οἱ ἴδιοι καθολικοί κύκλοι μεθοδεύουν ἕναν ἀπροκάλυπτο οἰκονομικό στραγγαλισμό τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ κρίσις ξεπερνιέται μέ πολλές δυσκολίες καί ἀφοῦ πρῶτα οἱ νέοι στήν προσπάθειά τους νά στηρίξουν οἰκονομικά τό περιοδικό τους, ξεπουλοῦν ὅ,τι ἔχουν καί δέν ἔχουν.

Ἐκείνη τήν ἐποχή πού τό μέλλον τῆς ὁμάδας τοῦ Ντεγκρέλλ φαντάζει σκοτεινό καί ἀβέβαιο ἕνας ἀπό τούς «γέρους» τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, ὁ εἰκοσιπεντάχρονος Βίκτωρ Μάττις προκαλεῖ φίλους καί ἐχθρούς μέ τό σύνθημα: «Ὁ Ρέξ θά νικήση». Μπροστά στόν κίνδυνο νά βρεθοῦν μιμητές τοῦ Βλάν, ἡ Καθολι-

κή Δράσις ὑποχρεώνεται νά ἐπέμβη ἀνοικτά καί νά καταδικάση τίς πρωτοβουλίες τοῦ Ντεγκρέλλ. Κατηγορεῖ τούς νέους ὅτι ξέφυγαν ἀπό τούς ἀρχικούς τους σκοπούς, ὅτι προσανατολίστηκαν συνειδητά πρός τήν δημιουργία πολιτικοῦ κινήματος, ὅτι δέχτηκαν τέλος στίς τάξεις τους ἀδιάκριτα, πιστούς καί μή πιστούς. Μέ τίς πράξεις τους αὐτές οἱ νέοι γύρω ἀπό τόν Ντεγκρέλλ εἶχαν κατά συνέπεια θέσει τούς ἑαυτούς τους ἔξω ἀπό τήν Καθολική Δράσι. Ὅμως οἱ «αἱρετικοί» δέν καταθέτουν τά ὅπλα. Στά 1934 βάζουν στήν κυκλοφορία δύο ἀκόμη ΡΕΞ. Ἕνα Φλαμανδικό καί ἕνα Γερμανικό.

Ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, χιλιάδες νέοι συσπειρώνονται γύρω ἀπό τόν Ντεγκρέλλ. Δεκάδες κέντρα ὑποστηρίξεως δημιουργοῦνται σ' ὁλόκληρο τό Βέλγιο. Ὁ Ντεγκρέλλ ταξιδεύει ἀδιάκοπα ἀπό πόλι σέ πόλι. Ἐμψυχώνει καί ὀργανώνει τούς ὀπαδούς του, διευρύνει τόν κύκλο τῶν συμπαθειῶν ἀπέναντι στό κίνημα. Παρά τίς ἀντιδράσεις τῆς ἀριστερᾶς πού ἔχει μέ τήν σειρά της συνειδητοποιήσει τήν δύναμι τοῦ ἐπαναστατικοῦ λόγου τῶν Ρεξιστῶν, ὁ Ντεγκρέλλ ἐπιβάλλεται παντοῦ.

Την Πρωτομαγιά τοῦ 1935, 4.000 ἄτομα πού πλήρωσαν εἰσιτήριο πέντε φράγκων γιά ν' ἀκούσουν τόν Ντεγκρέλλ, τόν ἀποθεώνουν. Μέ τόν τρόπο αὐτό γεννιέται ὁ θεσμός τῶν πληρωμένων συγκεντρώσεων.

Στίς 2 Νοεμβρίου 1935, πρώτη ἡμέρα τοῦ συνεδρίου τῶν Καθολικῶν στό Κουρτραί, ὁ Ντεγκρέλλ ἀποφασίζει νά δώση στούς πρώην συμμάχους του ἕνα ἀλησμόνητο μάθημα. Τήν ὥρα πού μιλᾶ στό βῆμα ὁ Πώλ Σέγκερς, ὁ Ντεγκρέλλ πού παρακολουθεῖ ἀπρόσκλητος τίς ἐργασίες τοῦ συνεδρίου σηκώνεται ὄρθιος καί ζητᾶ προκλητικά τόν λόγο. Ὅπως εἶναι φυσικό, τό Προεδρεῖο πού δέν εἶχε δεῖ μέ καλό μάτι τήν παρουσία τοῦ Ντεγκρέλλ στήν αἴθουσα καί μέ φανερή διάθεσι νά ἀποφύγη τά χειρότερα, ἀρνεῖται κατηγορηματικά ὁποιαδήποτε παρέμβασι τοῦ «αἱρετικοῦ».

Μέσα σ' ἕνα ἐχθρικό περιβάλλον ὁ νέος δέν κάνει πίσω. Μέ δύο δρασκελιές φτάνει στό βῆμα καί στρεφόμενος πρός τόν κατάχλωμο Σέγκερς τοῦ φωνάζει: «Εἴσαστε ἤδη ἀρκετά γέρος. Σᾶς ἔχουμε βαρεθεῖ. Πάψτε νά μᾶς μιλᾶτε γιά πειθαρχία καί τάξι, γιατί δέν ξέρετε τί σημαίνουν...»[6]

Μέσα σ' ἕνα πανδαιμόνιο ἀπό φωνές καί σ' ἕνα ἔντονα ἠλεκτρισμένο κλῖμα ὁ Ντεγκρέλλ στρέφεται πρός τούς συνέδρους.

Γιά μισή ὥρα τούς σφυροκοπεῖ ἀνελέητα καί κάθε φορά πού ἐκδηλώνει τήν περιφρόνησί του γιά τούς διεφθαρμένους πολιτικούς, οἱ νέοι ξεσποῦν σέ θυελλώδη χειροκροτήματα καί ἐπευφημίες. Ὅσο καί ἄν προσπαθοῦν τήν ἑπομένη οἱ ἐφημερίδες τοῦ βελγικοῦ κατεστημένου νά πνίξουν τά γεγονότα πού διαδραματίστηκαν στό συνέδριο τῶν Καθολικῶν ὁ Ντεγκρέλλ ἐπανέρχεται στό πολιτικό προσκήνιο μ' ἕνα ἔντυπο πού φέρει τόν χαρακτηριστικό τίτλο: «Κατηγορῶ τόν κ. Σέγκερς» (J'accuse M. Segers). Μέσα ἀπό τό ἄρθρο, ὁ Ντεγκρέλλ, ἀφοῦ ἐπισημαίνει μιά σειρά πολιτικῶν καί ποινικῶν εὐθυνῶν τοῦ ὑπουργοῦ τόν ἀποκαλεῖ δίχως μισόλογα καταχραστή τοῦ δημοσίου χρήματος, ἀπατεῶνα καί δειλό.

Ὁ Σέγκερς ἀπαντᾶ μέ ὑποβολή μηνύσεως γιά ἐξύβριση ἀλλά τό κακό ἔχει γίνει. Τό Ρεξιστικό Λαϊκό Κόμμα ἔχει γίνει γνωστό σ' ὁλόκληρο τό Βέλγιο.

Στίς 11 Νοεμβρίου 1935 τό ΡΕΞ διοργανώνει μιά μεγάλη πολιτική συγκέντρωσι στό Παλαί ντέ Σπόρ τῶν Βρυξελλῶν. Συμμετέχουν σύμφωνα μέ τίς συντηρητικές ἐφημερίδες περισσότερα ἀπό 15.000 ἄτομα. Τό θέμα τῆς ὁμιλίας εἶναι ταυτόχρονα καί μία πρόσκλησι: «Καθολικοί ἐλᾶτε στό ΡΕΞ, γιατί τό ΡΕΞ εἶναι τό μέλλον»[7].

Ἡ ἀντίδρασις τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας εἶναι ἄμεση. Τό χάσμα ἀνάμεσα σ' αὐτήν καί τόν ΡΕΞ μεγαλώνει.

Τό 1936 εἶναι χρονιά ἐκλογῶν.

Τόν Φεβρουάριο οἱ Ρεξιστές δίνουν στή δημοσιότητα τό δικό τους πολιτικό πρόγραμμα τοῦ ὁποίου τά κύρια σημεῖα συμπυκνώνονται μέσα σ' ἕνα μεστό δεκάλογο.

—Περιορισμός τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ Κοινοβουλίου, —Ἀποκεντρωμένη ἀποτελεσματική καί σταθερή διακυβέρνησις, —Δημιουργία συντεχνιακοῦ καί κύρια σοσιαλιστικοῦ Κράτους πού θά στηρίζεται στήν ἀλληλοσυμπαράστασι τῶν τάξεων, —Δημιουργία καί ὀργάνωσι λαϊκῶν δημοψηφισμάτων, —Ἀποπρολεταριοποίησις τῶν μαζῶν μέσα ἀπό τήν ἀνακατανομή τοῦ πλούτου, —Καταπολέμησις τῆς ἀνεργίας μέσα ἀπό τήν δημιουργία νέων βιομηχανιῶν, —Προστασία τῆς μεσαίας τάξεως, —Ἔλεγχος τοῦ Καπιταλισμοῦ, —Δημιουργία 75.000 ἐργατικῶν κατοικιῶν.

Μέσα στόν Φεβρουάριο, τό Καθολικό Κόμμα ἀπευθύνει ἐπί-

σημη ἔκκλησι στούς ὀπαδούς του νά ἀπομονώσουν τούς ρεξιστές, οἱ ὁποῖοι σέ κάθε εὐκαιρία δέν παύουν νά καταγγέλουν ἐπώνυμους Καθολικούς γιά παθητικότητα καί ἀνικανότητα. Γιά τόν Ντεγκρέλλ, ἡ κύρια αἰτία τοῦ κακοῦ, ἦταν οἱ διεφθαρμένοι πολιτικοί τούς ὁποίους ἀποκαλοῦσε λέ πουρρί (Les pourris = οἱ σάπιοι). Ἡ χώρα ἔπρεπε μέ κάθε θυσία νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τήν παρουσία τους. Οἱ ὑγιεῖς λαϊκές δυνάμεις εἶχαν ὑποχρέωσι νά διαλύσουν τήν ἀνίερη συμμαχία ἀνάμεσα στούς πολιτικούς καί τούς τραπεζίτες καί νά κλείσουν στή φυλακή ὅλους ὅσους ἦσαν ὑπεύθυνοι γιά πολιτικά σκάνδαλα.

Στήν προπαγάνδα τοῦ ΡΕΞ τό χιοῦμορ μετατρέπεται σέ ἕνα ἀποτελεσματικότατο ὅπλο. Ἡ ταπεινή σκοῦπα ἀνυψώνεται σέ σύμβολο καθάρσεως καί ἐξυγιάνσεως.

Ὁ Μπραζιγιάκ ἀναφέρει ὅτι κάποια ἡμέρα, μιά εἰκοσάδα ρεξιστῶν βάλθηκε νά σκουπίζη μπροστά ἀπό τό σπίτι κάποιου ὑπουργοῦ πού εἶχε κατηγορηθεῖ γιά οἰκονομικά σκάνδαλα. Συμβολική χειρονομία πού ὅμως προκαλεῖ τά γέλια καί τά σχόλια τῶν περαστικῶν. Ἡ ἐπέμβασις τῆς ἀστυνομίας καί ἡ σύλληψις τῶν νέων πού σκουπίζουν ἀνέμελα ἕνα δημόσιο δρόμο φέρνει ἀκριβῶς τά ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Παρά τήν ἐχθρικότητα τῶν συντηρητικῶν δυνάμεων ἀπέναντι στό νέο Κόμμα, ὁ Ντεγκρέλλ εἶναι αἰσιόδοξος. Πιστεύει ὅτι οἱ ρεξιστές θά ἐκλέξουν 5 ἕως 8 βουλευτές. Βέβαια ὑπάρχουν καί αὐτοί πού βλέπουν τά πράγματα περισσότερο ἀπαισιόδοξα. Ἕνα Κόμμα πού μόλις ἔχει συμπληρώσει ἕξι μῆνες ζωῆς δέν μπορεῖ νά ἔχει τόσο φιλόδοξα ὄνειρα.

Οἱ ὑποψήφιοι τῶν Ρεξιστῶν προέρχονται ἀπό τά πιό διαφορετικά κοινωνικά στρώματα. Δίπλα στούς μεταλλεργάτες βαρύγδουπα ὀνόματα ὅπως ἐκεῖνο τοῦ κόμη Ξαβιέ ντέ Γρύν, δίπλα στόν καθηγητή τῆς Παλαιοντολογίας Φραιπόν ἄγνωστοι ἐργάτες τῆς Λιέγης, δίπλα στόν ὑπέροχο συγγραφέα Πιέρ Ντάϊγε δεκάδες ὀνόματα ἀγροτῶν καί ἐλεύθερων ἐπαγγελματιῶν[8].

Τρεῖς ἑβδομάδες πρίν ἀπό τίς ἐκλογές τοῦ Μαΐου, ὁ Ντεγκρέλλ δημιουργεῖ καί ρίχνει στήν προεκλογική μάχη τό τετρασέλιδο. Σ' αὐτές τίς τρεῖς ἑβδομάδες, ὁ Ντεγκρέλλ ξεπερνᾶ τόν ἑαυτό του. Ἐκφωνεῖ περισσότερες ἀπό ἑκατό ὁμιλίες. Ἡ φλόγα τοῦ ρήτορα παρασύρει τά πλήθη. Τό Ρέξ Ἀππίλ (Rex appeal = Τό κάλεσμα τοῦ Ρέξ) —λογοπαίγνιο ἀρκετά κολακευ-

τικό τοῦ Βασιλιά Λεοπόλδου— ἀποδεικνύεται ἕνα ἀκαταμάχητο ὅπλο. Τό ἀθλητικό παρουσιαστικό του καί ἡ ὀμορφιά τοῦ προσώπου του ἐπενεργοῦν πάνω στίς γυναῖκες μέ τήν καταλυτική δύναμι τοῦ μαγνήτη (καί βέβαια ἄν οἱ γυναῖκες εἶχαν δικαίωμα ψήφου, τά ποσοστά ἐπιτυχίας τοῦ κόμματος στίς ἐκλογές τοῦ 1936 θά ἦσαν μεγαλύτερα). Ἡ γοητεία πού ὁ Ντεγκρέλλ ἀσκοῦσε στά πλήθη φαίνεται ξεκάθαρα ἀπό δημοσιεύματα ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς πού ἀσφαλῶς δέν ἦταν φιλικά προσκείμενες. Σάν παράδειγμα ἡ ἐφημερίδα «Ἡ τελευταῖα ὥρα» (La derniere Heure) τῆς 30ης Μαΐου γράφει: «Μεγάλα καστανά μάτια γεμᾶτα μέ εὐγένεια καί τόλμη, χέρια ἐξαιρετικῆς δυνάμεως, ὑπέροχη φωνή... καί ὁποῖα ἀπαστράπτουσα νεότητα. Εἶναι τόσο ὄμορφος πού δέν νοιάζεσαι γιά τίποτα ἄλλο. Εἶναι ἀσφαλῶς εὐγενικότερος ἀπό τόν κ. Γκαΐμπελς...»

Κάτω ἀπ᾽ αὐτές τίς συνθῆκες φθάνομε στίς ἐκλογές τῆς 10ης Ἰουνίου 1936. Τά ἀποτελέσματα εἶναι γιά τούς Ρεξιστές μιά βαθειά ἔκπληξις. Τό Κόμμα συγκεντρώνει 270.000 ψήφους πού μεταφράζεται στό 11,4% τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος. Ὁ Ντεγκρέλλ ὑπολόγιζε σέ πέντε μέ ὀκτώ βουλευτές. Τώρα βλέπει νά μπαίνουν στή Βουλή 21 καί στή Γερουσία 12[9].

Ἡ πρώτη μεγάλη νίκη τῶν ρεξιστῶν στό Κοινοβούλιο εἶναι ἡ συμμαχία τους μέ τούς Φλαμανδούς τοῦ Vlaamsch National Verbond πού στίς ἴδιες ἐκλογές εἶχαν κερδίσει τό 7,1%.

Ἡ συμμαχία αὐτή, πέρα ἀπό πολιτική, εἶχε κύρια ἐθνική σημασία. Τό ΡΕΞ ἀποδεικνύει μέ τόν πιό κατηγορηματικό τρόπο, ὅτι εἶναι ἡ μοναδική πολιτική δύναμις πού θά μποροῦσε νά πετύχη τήν ἐθνική συμφιλίωσι ἀνάμεσα στίς δύο ἐθνικές κοινότητες μέ τήν διαφορετική γλώσσα καί τήν διαφορετική κουλτούρα.

Τό 1936, πέρα ἀπό χρονιά ἐκλογῶν, εἶναι γιά τούς Ρεξιστές χρονιά τῶν μεγάλων ἀποφάσεων. Ἡ ἐκλογική ἐπιτυχία τοῦ Μαΐου ἀπαιτοῦσε ἄμεση ἐνεργοποίησι τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ σέ θέσι νά ἀξιοποιήση αὐτό τό λαϊκό κίνημα γνώμης καί νά τό κατευθύνη. Ἡ συνθηματολογία ἔπρεπε νά παραχωρήση τήν θέσι της στίς ξεκάθαρες πολιτικές προτάσεις καί πάνω ἀπ᾽ ὅλα ἦταν ἀνάγκη νά παγιωθῆ ἡ πολιτικο-ιδεολογική φυσιογνωμία τοῦ Κόμματος. Ὅμως οἱ ρεξιστές πού ποτέ δέν εἶχαν ἐλπίσει σέ ἕνα παρόμοιο ἐκλογικό θρίαμβο, εἶναι πρακτικά ἀπροετοίμαστοι νά ἀντιμετωπίσουν αὐτή τήν ἀνεπανάληπτη πρόκλη-

σι τῶν καιρῶν. Ἡ Βουλή καί ἡ Γερουσία δέν εἶναι ἀσφαλῶς τό Παλαί ντέ Σπόρ τῶν Βρυξελλῶν. Σέ ἰδεολογικό ἐπίπεδο, τό Κόμμα ἐπιμένει ν' ἀλλοιθωρίζει ἀνάμεσα στήν ἔννομη τάξι καί στήν γοητεία τοῦ Φασιστικοῦ δυναμισμοῦ.

Παρά τά δευτερογενῆ χαρακτηριστικά του καί τίς κάποιες διασυνδέσεις του μέ τίς Κυβερνήσεις τῆς Ρώμης καί τοῦ Βερολίνου, τό Ρεξιστικό Κόμμα δέν ὑπῆρξε ποτέ φασιστικό. Ὁ Ντεγκρέλλ μπορεῖ νά ἐναντιωνόταν καί νά πολεμοῦσε τούς διεφθαρμένους πολιτικούς ἀλλά φρόντιζε ν' ἀφήνη ἔξω ἀπό τίς ἐπιθέσεις του τήν Δημοκρατία. Ὁ στενότατος συνεργάτης του, Πιέρ Νταΐγ, ὄχι μόνο ἀρνιόταν δημόσια σέ κάθε εὐκαιρία ὁποιαδήποτε σχέσι τοῦ Κόμματος μέ τόν φασισμό ἀλλά ἀπέρριπτε κι αὐτή ἀκόμη τήν ταύτισι κόμματος καί κράτους.

Στά 1936, ὁ Ντεγκρέλλ, πάντα μετά τίς ἐκλογές τοῦ Μαΐου, ἀπορρίπτει δίχως συζήτησι τήν πρότασι τοῦ στρατηγοῦ Σαρντόν νά τοῦ προσφέρη τήν ἐξουσία μέσα ἀπό στρατιωτικό πραξικόπημα καί ἐκφράζει τήν βεβαιότητα ὅτι θά κερδίση τήν ἐξουσία μέσα ἀπό καθαρά κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Σ' αὐτούς μάλιστα πού τοῦ ὑπενθυμίζουν ὅτι ὁ Χίτλερ καί ὁ Μουσσολίνι δέν θά εἶχαν ποτέ παρόμοιους ἐνδοιασμούς ἀπαντοῦσε τό ἴδιο κατηγορηματικά: «Δέν εἶμαι οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος οὔτε καί θά ἤθελα νά τούς μιμηθῶ»[10].

Βαδίζοντας πάνω στό δρόμο τῶν δημοκρατικῶν διαδικασιῶν καί σέ μιά προσπάθεια νά τονώση περισσότερο τό ἠθικό τῶν Ρεξιστῶν, ὁ Ντεγκρέλλ κάνει σχέδια γιά μία μεγάλη συγκέντρωσι τῶν ὀπαδῶν του στίς Βρυξέλλες. Ὑπολογίζει σέ μιά συμμετοχή πού νά ξεπερνᾶ τά 250.000 ἄτομα. Ἡ ἡμερομηνία προσδιορίζεται γιά τίς 25 Ὀκτωβρίου. 61 εἰδικά ναυλωμένα τραῖνα εἶναι ἕτοιμα νά μεταφέρουν τούς ὀπαδούς του ἀπό κάθε γωνιά τοῦ Βελγίου. Τά σχέδια αὐτά θορυβοῦν τήν Κυβέρνησι πού φοβᾶται τήν νέα πορεία πρός τίς Βρυξέλλες αὐτή τή φορά. Ἡ ἀστυνομία ἀπαγορεύει τήν συγκέντρωσι. Τά δρομολόγια τῶν τραίνων ἀκυρώνονται.

Ὁ Ντεγκρέλλ ἀρνεῖται νά ὑποχωρήση. Στίς 22 Ὀκτωβρίου, ἡ Κυβέρνησις κηρύσσει τόν στρατιωτικό νόμο μέ πρόφασι τήν προστασία τῆς δημοσίας τάξεως. Ἡ συγκέντρωσις τῶν ρεξιστῶν καταλήγει σέ φιάσκο ἀπό τήν στιγμή πού καταφθάνουν στό συμφωνημένο σημεῖο μόλις 5.000 ὀπαδοί. Οἱ ὀργανωτικές

ἀδυναμίες τοῦ Κόμματος εἶναι πιά ἐμφανέστατες.

Στά 1937, ὁ Ντεγκρέλλ, ἐπιχειρεῖ μιά νέα προσπάθεια ἀποκαταστάσεως τοῦ γοήτρου τοῦ κόμματος. Ἕνας ρεξιστής βουλευτής παραιτεῖται στήν ἐκλογική περιφέρεια τῶν Βρυξελλῶν καί μαζί μ' αὐτόν ὅλοι ὅσοι ἐπρόκειτο νά τόν διαδεχθοῦν. Ὅπως συνέβη στά 1935 ἔτσι καί στά 1937 προκηρύσσονται ἐπαναληπτικές ἐκλογές γιά τήν κάλυψι τῆς κενῆς βουλευτικῆς θέσεως. Ὁ ὑποψήφιος τῶν ρεξιστῶν εἶναι αὐτή τήν φορά ὁ ἴδιος ὁ Ντεγκρέλλ. Ὁ πρωθυπουργός Πώλ Βάν Ζέελαντ πού δέν ἦταν μέλος τοῦ Κοινοβουλίου καταλαβαίνει τόν κίνδυνο τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ ἑλιγμοῦ. Παρά τίς συμβουλές τῶν στενῶν συνεργατῶν του ἀποδέχεται τήν πρόκλησι νά διεκδικήση ἀπό τόν ἀρχηγό τῶν Ρεξιστῶν τήν ἕδρα τῶν Βρυξελλῶν. Στό πλευρό τοῦ Βάν Ζέελαντ παίρνουν θέσι ὄχι μόνο τά παραδοσιακά κόμματα ἀλλά καί αὐτοί ἀκόμη οἱ Κομμουνιστές. Γιά μιά ἀκόμη φορά ἡ Καθολική Ἐκκλησία παίρνει θέσι κατά τῶν Ρεξιστῶν.

Στίς 9 Ἀπριλίου 1937 —τρεῖς ἡμέρες πρίν ἀπό τίς ἐκλογές— ὁ Καρδινάλιος Βάν Ρόεϋ κάνει ἔκκλησι στούς πιστούς νά μήν ψηφίσουν τόν Ντεγκρέλλ. Οἱ ἐκλογές τῆς 11ης Ἀπριλίου δέν κρύβουν ἐκπλήξεις. Ὁ Βάν Ζέελαντ κερδίζει τήν ἕδρα μέ 78% τῶν ψήφων.

Ἡ νέα ἀποτυχία κλονίζει ἀνεπανόρθωτα τό κόμμα. Τόν Ἰούνιο τό V.N.V. καταγγέλλει μονομερῶς τήν κοινοβουλευτική συμμαχία του μέ τούς Ρεξιστές. Τό κόμμα ἐξακολουθεῖ νά μήν ἔχει συνοχή. Ἀξιόλογα στελέχη καί ἀνάμεσά τους ὁ Νταϊγε ὑποβάλλουν ἀπογοητευμένοι τίς παραιτήσεις τους. Στίς δημοτικές ἐκλογές τοῦ Ὀκτωβρίου 1938 οἱ ρεξιστές χάνουν τήν μισή σχεδόν δύναμί τους καί κατρακυλοῦν στό 6%. Στίς πολιτικές ἐκλογές τῆς 2ας Ἀπριλίου 1939, τό Κόμμα χάνει κι ἄλλο ἔδαφος καί συγκεντρώνει μόλις τό 4,4% τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος. Ἀπό τούς τέσσερις βουλευτές πού ἐκλέγονται ὁ ἕνας εἶναι ὁ Ντεγκρέλλ, ἡ βουλευτική θητεία τοῦ ὁποίου θά διαρκέση κάτι περισσότερο ἀπό ἕνα χρόνο.

Οἱ ἐκλογές τῆς 2ας Ἀπριλίου 1939, ὁδήγησαν σέ μιά ἀκόμη κυβέρνησι συνασπισμοῦ μέ Πρωθυπουργό τόν κεντρῶο Πιερλό (Pierlot). Ὁ Ντεγκρέλλ πού βλέπει ξεκάθαρα πλέον τό πλησίασμα τῆς καταιγίδας ἐξορκίζει μέ παθητικές ἐκκλήσεις τούς συμπατριῶτες του νά κρατήσουν τήν χώρα μακρυά ἀπό τόν ἐ-

περχόμενο πόλεμο.

Ὁ ἐφιάλτης τῆς γερμανικῆς ἐποχῆς κατά τήν διάρκεια τοῦ Μεγάλου Πολέμου πού παρά λίγο νά στοιχίση τόν διαμελισμό τῆς χώρας εἶναι ἀρκετά πρόσφατος γιά νά ξεχασθῆ. Ὁ Ντεγκρέλλ πιστεύει σωστά ὅτι ἡ ἐθνολογική σύστασις τῆς χώρας δέν θά ἐπέτρεπε ποτέ τήν ἔνταξι πολιτικοῦ κατεστημένου εἶναι διαφορετική.

Στίς 30 Ἀπριλίου, ὁ Ντεγκρέλλ μέσα ἀπό τίς στῆλες τῆς Λέ Πεΐ Ρεέλ (Le Pays Réel) ἀπευθύνει στόν Βελγικό λαό μιά ξεκάθαρη προειδοποίησι γιά τήν ἐπερχόμενη καταστροφή.

«Ἡ Εὐρώπη βαδίζει μοιραῖα πρός τόν πόλεμο, τόν γενικό πόλεμο, τόν ὁλοκληρωτικό πόλεμο. Τό μόνο πού θά καταφέρη εἶναι νά ὀξύνη τήν ἔντασι μέχρι τήν ἡμέρα πού ὅλα θά ἀνατιναχτοῦν μέσα σ' ἕνα φανταστικό πανδαιμόνιο. Πότε; Εἶναι ζήτημα συγκυριῶν».

Πραγματικά, τήν 1η Σεπτεμβρίου 1939, τά γερμανικά στρατεύματα μπαίνουν στήν Πολωνία. Ὁ Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ἔχει ἀρχίσει. Ἀπό τό βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ Ντεγκρέλλ πολλαπλασιάζει τίς ἐκκλήσεις του ὑπέρ τῆς οὐδετερότητας τῆς χώρας καί καταγγέλλει τούς πραγματικούς ὑποκινητές καί ἐμπνευστές αὐτῆς τῆς νέας ἀλληλοεξοντώσεως τῶν λαῶν.

Ἐπίσημα τουλάχιστον, τό Βέλγιο δηλώνει ὅτι εἶναι οὐδέτερη χώρα. Αὐτό ὅμως δέν ἐμποδίζει τήν Κυβέρνησι Πιερλό νά ἐμπλακῆ σ' ἕνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι. Οἱ μυστικές διαπραγματεύσεις της μέ τόν στρατηγό Γκαμελίν ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ μιά ἤδη ἐμπόλεμη χώρα, δέν περνοῦν ἀπαρατήρητες. Παράλληλα, ὁ βελγικός Τύπος, ἐπιχειρεῖ συντονισμένα νά ὑπονομεύση τήν ἀξιοπιστία τῶν ρεξιστῶν. Ἡ οὐδετερότητα ἑρμηνεύεται σάν μιά προσπάθεια ὑπονομεύσεως τοῦ ἠθικοῦ τοῦ λαοῦ καί οἱ ρεξιστές ἀποκαλοῦνται πληρωμένοι πεμπτοφαλαγγίτες στήν ὑπηρεσία τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καί τοῦ Φασισμοῦ.

Ἡ δυνατότητα τῶν ρεξιστῶν νά ἀντισταθοῦν στά συντονισμένα αὐτά κτυπήματα εἶναι πρακτικά ἀνύπαρκτη. Οἱ ἐκδόσεις τους σημειώνουν κάθετη πτῶσι κι αὐτή ἀκόμη ἡ Λέ Πεΐ, ἀπειλεῖται συνεχῶς μέ χρεωκοπία. Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ Ρεξιστές συνεχίζουν τόν ἀγῶνα καί καταγγέλουν:

«Τό ἔγκλημά μας εἶναι ὅτι διαφωτίσαμε τήν χώρα ἀναφορικά μέ αὐτόν τόν τρομερό πόλεμο στόν ὁποῖο προσπαθοῦν νά μᾶς

παρασύρουν. Τό ἔγκλημά μας εἶναι ὅτι θελήσαμε νά κρατήσωμε μακρυά ἀπό τόν πόλεμο τόν Βελγικό λαό. Τό ἔγκλημά μας εἶναι ὅτι ἀποθαρρύναμε τά σχέδια ὅσων στό ἐξωτερικό ἀναζητοῦσαν ἐδῶ ἕνα δωρεάν πεδίο μάχης καί μπόλικο κρέας γιά τά κανόνια. Ἐμεῖς εἴμαστε τό ἐμπόδιο».

Στίς 10 Μαΐου 1940 ὁ «περίεργος» πόλεμος στό δυτικό μέτωπο παραχωρεῖ τήν θέσι του στόν ὀρθόδοξο. Τήν ὥρα πού τά τεθωρακισμένα τοῦ ἐχθροῦ ξεχύνονται ἀπό τό γερμανικό ἔδαφος σέ ἕνα ἀνάπτυγμα μετώπου 175 μιλίων μέ στόχο τήν Ὀλλανδία, τό Βέλγιο καί τό Λουξεμβοῦργο, ὁ βουλευτής Ντεγκρέλλ συλλαμβάνεται καί μαζί μ' αὐτόν ὁδηγοῦνται στίς φυλακές ἀρκετές χιλιάδες ρεξιστῶν.

Στίς 14 Μαΐου ὁ στρατηγός Βίνκελμαν (H.G. Winkelmann), ἐπικεφαλῆς τῶν Ὀλλανδικῶν ἐνόπλων δυνάμεων διατάζει τήν κατάπαυσι τοῦ πυρός καί τήν ἑπομένη ὑπογράφει τό πρακτικό τῆς συνθηκολογήσεως.

Δέκα ἡμέρες ἀργότερα, τά γερμανικά τεθωρακισμένα ἔχουν φτάσει μπροστά ἀπό τήν Δουγκέρκη. Ὁ μῦθος τῆς γαλλικῆς στρατιωτικῆς παντοδυναμίας ἀποκαλύπτεται σ' ὅλο του τό μεγαλεῖο. Μπροστά σ' αὐτήν τήν κατάστασι, ὁ Βασιλιᾶς τῶν Βέλγων Λεοπόλδος III ἀποφασίζει μέ τήν σειρά του νά συνθηκολογήση.

Στίς 25 Μαΐου στό γενικό ἐπιτελεῖο τοῦ Βασιλιᾶ πραγματοποιεῖται μιά δραματική σύσκεψις μέ τρία μέλη τῆς κυβερνήσεως ἀνάμεσα στά ὁποῖα εἶναι ὁ πρωθυπουργός Πιερλό καί ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν Σπάακ. Ὁ Βασιλιᾶς δηλώνει ὅτι οἱ στρατιωτικές ἐξελίξεις δέν ἐπιτρέπουν τήν παραπέρα διεξαγωγή τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ὁ ἴδιος εἶναι ἀποφασισμένος —σάν ἀνώτατος ἀρχηγός τῶν ἐνόπλων δυνάμεων— νά βάλη ἕνα τέρμα σ' αὐτή τήν ἀνώφελη αἱματοχυσία ἀνεξάρτητα ἄν συμφωνοῦν ἤ ὄχι οἱ Γάλλοι καί οἱ Βρεττανοί.

Ὁ Βασιλιᾶς πού γνωρίζει πολύ καλά τήν ἐθνολογική ἰδιαιτερότητα τῆς χώρας του ἀρνεῖται νά ἀκολουθήση τό παράδειγμα τῆς Γουλιελμίνας τῆς Ὀλλανδίας καί τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Νορβηγίας ἀφήνοντας ἀκέφαλη τήν χώρα του σέ αὐτή τήν δύσκολη ὥρα. Ἐκφράζει μάλιστα τήν ἐπιθυμία νά μείνη κοντά του ἡ νόμιμη κυβέρνησις καί νά συμμερισθῆ μαζί του τίς τύχες τοῦ Βελγικοῦ λαοῦ. Τό Βέλγιο ἰδιαίτερα τώρα, στή στιγμή τῆς συμφορᾶς

πρέπει νά παραμείνη ἑνωμένο. Ἡ παρουσία τῆς νόμιμης κυβερνήσεως θά ἀποθαρρύνη καί θά ἐμποδίση κυβερνήσεις - φαντάσματα στήν ὑπηρεσία τοῦ ἐχθροῦ καί ἡ παρουσία τοῦ Ἀνώτατου ἄρχοντα θά διασφάλιζε τήν ἑνότητα καί τήν γαλήνη τῶν δύο ἐθνικοτήτων.

Τά ἐπιχειρήματα τοῦ Βασιλιᾶ δέν πείθουν τόν Πιερλό. Ἡ κυβέρνησις καταφεύγει στό Παρίσι καί στίς 27 Μαΐου ὁ Βασιλιᾶς Λεοπόλδος διαμέσου τοῦ ὑπαρχηγοῦ τοῦ Γενικοῦ Βελγικοῦ Ἐπιτελείου στρατηγοῦ Ντερουσσώ (Derousseaux) ζητᾶ ἀνακωχή.

Ὁ Ντεγκρέλλ ἀγνοεῖ τίς κοσμοϊστορικές αὐτές ἐξελίξεις κλεισμένος στό κελί κάποιων γαλλικῶν φυλακῶν. Οἱ σύμμαχοι τόν ἔχουν σύρει μαζί τους στήν ὑποχώρησι. Στίς φυλακές τόν βασανίζουν γιά ν' ἀποκαλύψη ἀνύπαρκτα μυστικά, ἀφοῦ ἤδη ἔχουν ἐκτελέσει μπροστά στά μάτια του στίς φυλακές τῆς Δουνγκέρκης εἴκοσι ἕνα συντρόφους του ἀπό τούς ὁποίους τρεῖς γυναῖκες.

Ἡ Γαλλία μέ τήν σειρά της συνθηκολογεῖ. Ἡ γερμανική σημαία κυματίζει στόν πύργο τοῦ Ἄιφελ ἀλλά ὁ Ντεγκρέλλ ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται φυλακισμένος. Κανείς δέν νοιάζεται γι' αὐτόν τόν «ἔμμισθο πράκτορα στήν ὑπηρεσία τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καί τοῦ Φασισμοῦ».

Πιθανότατα ὁ Ντεγκρέλλ νά ἄφηνε τήν τελευταία του πνοή στίς φυλακές τοῦ Πουί-εν-Βελέ ἀνάμεσα στούς ποινικούς κρατούμενους ἄν ὁ γιατρός τῶν φυλακῶν δέν ζητοῦσε τήν ἀποφυλάκισί του μέ τό αἰτιολογικό τῆς σοβαρότατα κλονισμένης ὑγείας του.

Ὁ Ντεγκρέλλ ἐπιστρέφει καί πάλι στό Βέλγιο. Τό πολιτικό σκηνικό ἔχει ὑποστεῖ ριζική ἀλλαγή ἀλλά τά πρόσωπα πού διαχειρίζονται τίς τύχες ἑνός ὁλοκλήρου λαοῦ ἐξακολουθοῦν νά εἶναι τά ἴδια.

Ὁ Ντεγκρέλλ θά θυμηθεῖ:

«Ὅλοι αὐτοί πού στά 1939 ἔβριζαν τόν Χίτλερ εἶχαν ἐπιδοθεῖ σ' ἕνα ξέφρενο ἀγῶνα δρόμου γιά τό ποιός θά σερνόταν πρῶτος στά πόδια τοῦ νικητή τοῦ 1940. Ἡγέτες τῶν μεγάλων Κομμάτων τῆς ἀριστερᾶς, κροῖσοι τῆς οἰκονομίας, ἰδιοκτῆτες τῶν σπουδαιότερων ἐφημερίδων, ὑπουργοί, πρώην κυβερνῆτες, ὅλοι ζητιάνευαν, πρότειναν, ἐκλιπαροῦσαν ἕνα χαμόγελο, μιά δυνατότητα συνεργασίας»[11].

Χιτλερικότεροι τοῦ Χίτλερ, οἱ μασσῶνοι καί πρώην ἀντιφασίστες Λίππενς καί Ντεβέρ ἦσαν πρόθυμοι γιά ὁποιαδήποτε δουλική πρᾶξι. Ὁ ἄλλοτε πανίσχυρος σοσιαλιστής ἡγέτης Χένρυ ντέ Μάν προσπαθοῦσε νά τραβήξη τήν προσοχή τῶν νέων ἀφεντικῶν μέ παθητικές ἐκκλήσεις στούς συμπατριῶτες του νά δεχθοῦν τό γεγονός τῆς γερμανικῆς νίκης. Ὁ ἐκδότης τῆς «Λέ Σουάρ» στρατεύει τήν ἐφημερίδα του στήν ὑπηρεσία τοῦ κατακτητή καί τό παράδειγμά του ἀκολουθοῦν πολλοί ἄλλοι ἐκδότες. Ἀκόμη καί μέλη τῆς ἐξόριστης βελγικῆς κυβερνήσεως ἀναζητοῦν τρόπους προσεγγίσεως μέ τόν κατακτητή, ὅπως συνέβη μέ τήν περίπτωσι τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν Σπάακ.

Ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο ἡ νέα γερμανική κατοχή ὑποδαυλίζει γιά μιά ἀκόμη φορά τίς ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στίς δύο κοινότητες. Οἱ Φλαμανδοί διεκδικοῦν τήν ἀποκλειστική συνεργασία μέ τόν κατακτητή καί ἀρνοῦνται κάθε διάλογο μέ τούς Βαλλῶνους. Ὁ Βασιλιᾶς Λεοπόλδος πού ἐπιχειρεῖ νά κρατήσει μιά ἰσορροπία ἀνάμεσα στίς δύο κοινότητες ζητᾶ ἀπό τόν Ντεγκρέλλ νά προχωρήση κι αὐτός σέ κάποια μορφή συνεργασίας μέ τόν ἐχθρό γιά τό καλό τοῦ τόπου. Ἄν οἱ Γερμανοί ἔχουν ἀποφύγει νά ἐπιβάλλουν μιά δική τους κυβέρνησι συνεργασίας διορίζουν σέ καίρια διοικητικές θέσεις Φλαμανδούς τοῦ V.N.V.

Ὁ Ντεγκρέλλ ἦταν βαθύτατα ἀηδιασμένος ὄχι μόνο ἀπέναντι στή συμπεριφορά τῶν συμπατριωτῶν του ἀλλά κύρια ἀπέναντι στήν συμπεριφορά τοῦ κατακτητή. Ἡ νοοτροπία τοῦ γερμανοῦ στρατιωτικοῦ Διοικητή Φαλκενχάουσεν, μιά νοοτροπία γερασμένη καί γραφειοκρατική τελείως ξένη μέ τό Ἐθνικοσοσιαλιστικό πνεῦμα, ὑπονόμευε κάθε ἀρχή γόνιμης συνεργασίας καί τροφοδοτοῦσε τήν ὕπαρξι αὐλοκολάκων καί εὐκαιριακῶν συνεργατῶν.

Παρ' ὅλα αὐτά δέχεται τήν συνεργασία, μιά συνεργασία ὅπου τό κύριο χαρακτηριστικό της ἦταν ἡ κριτική «ἀπό τά μέσα» καί προωθεῖ στόν κρατικό μηχανισμό ἄξια στελέχη τοῦ ρεξισμοῦ.

Ὅπως θά γράψη ὁ ἴδιος:

«Ἡ Βελγική συνεργασία πραγματοποιόταν μέσα σέ βαρειά ἀτμόσφαιρα. Οἱ γερμανικές ἀρχές κατοχῆς ἐνδιαφέρονταν πολύ περισσότερο γιά τίς καπιταλιστικές δυνάμεις παρά γιά τίς ἰδεαλιστικές δυνάμεις. Κανείς δέν μποροῦσε νά καταλάβη τότε τί εἶχε στό μυαλό της ἡ Γερμανία»[12].

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς γερμανικῆς εἰσβολῆς στήν Σοβιετική Ἕνωσι ὁ Χίτλερ ἀπευθύνθηκε στούς λαούς τῆς Εὐρώπης μ' ἕνα πραγματικά ἐμπνευσμένο μήνυμα πού κατέληγε:

«Ἡ ἀποστολή εἶναι νά προστατεύσωμε τήν Εὐρώπη... Γι' αὐτό τόν λόγο σήμερα ἀποφάσισα νά ἐναποθέσω ξανά τό πεπρωμένο τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ, τοῦ Ράιχ καί τῆς Εὐρώπης στά χέρια τῶν στρατιωτῶν».

Ἡ ἐκστρατεία ἐνάντια στόν Μπολσεβικισμό γιά τήν σωτηρία τῆς Εὐρώπης παρουσιάζεται στά μάτια τοῦ Ντεγκρέλλ σάν μιά ἀνεπανάληπτη εὐκαιρία πού δίνει στή συνεργασία ἕνα πραγματικό λόγο ὑπάρξεως. Ὅπως θά γράψη ὁ ἴδιος:

«Στά 1940 εἴμασταν ἡττημένοι καί ὁ Βασιλιᾶς μας αἰχμάλωτος. Ξαφνικά, στά 1941 μᾶς προσφερόταν ἡ εὐκαιρία νά γίνωμε «ἐν ὅπλοις» σύντροφοι τῶν Γερμανῶν. Ὅλα ἔμελαν νά ἐξαρτηθοῦν ἀπό τήν ἀντοχή μας. Εἴχαμε ἐπιτέλους τή δυνατότητα νά κατακτήσωμε ἐκείνη τήν σημαντική θέσι πού θά μᾶς ἐπέτρεπε, τήν ἡμέρα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀναδιοργανώσεως, νά μιλήσωμε, μέ τό κεφάλι ψηλά, στό ὄνομα τῶν ἡρώων μας, στό ὄνομα τῶν νεκρῶν μας, στό ὄνομα τοῦ λαοῦ πού εἶχε προσφέρει τό αἷμα αὐτό. Πολεμώντας βέβαια μέσα στίς στέππες τῆς Ἀνατολῆς θελήσαμε πρωταρχικά νά κάνωμε τό χρέος μας σάν Εὐρωπαῖοι καί σάν Χριστιανοί. Ὅμως δηλώνωμε ξεκάθαρα —τό δηλώσαμε ξεκάθαρα ἤδη ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα— πάνω ἀπ' ὅλα προσφέραμε σάν δῶρο τά νιάτα μας, γιά νά ἐγγυηθοῦμε τό μέλλον τοῦ λαοῦ μας στούς κόλπους τῆς Εὐρώπης πού θά εἶχε ἤδη σωθεῖ»[13].

Ἡ συμμετοχή τοῦ Βελγίου στήν σταυροφορία ἐνάντια στόν Μπολσεβικισμό χρονολογεῖται ἀπό τίς 8 Αὐγούστου 1941 ἡμέρα πού ἀναχώρησε ἀπό τίς Βρυξέλλες μέ προορισμό τό Ἀνατολικό Μέτωπο ἡ λεγεώνα Βαλλονί (Wallonie), πού ὅπως φανερώνει τό ὄνομά της στελεχωνόταν ἀπό γαλλόφωνους Βαλλώνους.

Μέ τηλεγραφική διαταγή ὁ Χίτλερ ὀνομάζει τόν Ντεγκρέλλ λοχαγό, ὁ τελευταῖος ὅμως ἀρνεῖται εὐγενικά καί ξεκινᾶ τήν νέα του σταδιοδρομία μέ τόν βαθμό τοῦ ἁπλοῦ στρατιώτη.

Στίς 2 Νοεμβρίου 1941 οἱ ἄνδρες τῆς λεγεώνας περνοῦν τόν Δνείπερο τήν ὥρα πού τό θερμόμετρο δείχνει -48°. Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1942 τούς βλέπομε νά ξεχύνωνται ὁρμητικά στίς πεδιάδες τοῦ Ντόνετς καί νά παίρνουν μέρος σέ φονικότατες

μάχες. Σέ μιά ἀπό αὐτές ὁ Ντεγκρέλλ τραυματίζεται καί κερδίζει τά γαλόνια τοῦ δεκανέα.

Ἀκολουθεῖ ἡ μάχη τῆς Κρομοβάγια - Μπάλκα ὅπου στήν λεγεώνα σημειώνονται βαρύτατες ἀπώλειες καί χάνονται 20 ἀπό τούς 22 ἀξιωματικούς της.

Τόν Μάρτιο συμμετέχει στίς προπαρασκευαστικές ἐπιχειρήσεις τῆς προγραμματισμένης ἐαρινῆς ἐπιθέσεως καί στίς μάχες τοῦ Χαρκώβου ὁ Ντεγκρέλλ προάγεται στόν βαθμό τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ «ἐπ' ἀνδραγαθία στό πεδίο τῆς μάχης» καί κερδίζει τόν σιδηροῦν σταυρό Α' Τάξεως.

Στίς ἀρχές Ἰουλίου ἡ Βαλλονί, ἐνσωματωμένη στήν 97η μεραρχία Κυνηγῶν συνεχίζει τήν πορεία της ἀνατολικά πρός τόν Βόλγα. Μπροστά ἀπό τό Στάλιγκραντ παίρνει διαταγή νά στραφῆ νότια, πρός τόν Καύκασο.

Συμμετέχει μέ ἐπιτυχία στήν κατάληψι τῶν πόλεων Προύσκαγια καί Τσεριάκωφ καί τόν Ὀκτώβριο δίνει σειρά μαχῶν στήν κοιλάδα τοῦ Πσίχ ὅπου ὁ Ντεγκρέλλ τραυματίζεται γιά δεύτερη φορά.

Ἡ λεγεώνα εἶναι πλέον σκιά τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἀριθμεῖ μόλις 146 ἄνδρες. Ἡ μονάδα παίρνει διαταγή νά ἀποσυρθῆ, ὁ δέ Ντεγκρέλλ προτείνεται γιά τόν Γερμανικό χρυσό σταυρό πάντα «ἐπ' ἀνδραγαθία στό πεδίο τῆς μάχης».

«Χρειάστηκαν δύο χρόνια ἐπικῶν ἀγώνων γιά νά καταφέρωμε νά τραβήξωμε τήν προσοχή τῶν Γερμανῶν. Στά 1941, ἡ ἀντιμπολσεβικική λεγεώνα Βαλλονί εἶχε περάσει ἀπαρατήρητη. Οἱ στρατιῶτες μας χρειάσθηκε νά πολλαπλασιάσουν τίς ἀνδραγαθίες τους, νά διακινδυνεύσουν ἑκατό φορές πρίν ἀνυψώσουν τό ὄνομα τῆς χώρας τους στό ἐπίπεδο τοῦ μύθου. Στά 1943, ἡ λεγεώνα μας τῶν Ἐθελοντῶν εἶχε γίνει ξακουστή κατά μῆκος ὁλόκληρου τοῦ Ἀνατολικοῦ Μετώπου γιά τόν ἰδεαλισμό καί τήν ἀξία της»[14].

Ὕστερα ἀπό τήν συνθηκολόγησι τοῦ στρατηγοῦ Πάουλους στό Στάλινγκραντ καί τήν καταστροφή τῆς 6ης Γερμανικῆς στρατιᾶς ἡ Βαλλονί ἀναδιοργανωμένη ἐπιστρέφει καί πάλι στόν Δνείπερο μέ μία καί μόνο ἀποστολή: Ἀντίστασις μέχρις ἐσχάτων.

Τήν νύκτα τῆς 27 Ἰανουαρίου 1944 ἡ λεγεώνα μαζί μέ ἄλλες δυνάμεις κυκλώνεται στό Σέρκασσι. Στό Νόβο Μπούντα, ὁ

Λουσιέν Λίππερτ προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένα νά κρατήση τίς θέσεις τῆς λεγεώνας μέ 4 ἀποδεκατισμένους λόχους καί 6 τεθωρακισμένα. Στίς 13 Φεβρουαρίου, ὁ Λίππερτ σκοτώνεται μέ τήν κραυγή: «Vive le Roi» (Ζήτω ὁ Βασιλεύς), καί ἡ διοίκησις τῆς λεγεώνας περνᾶ στά χέρια τοῦ Ντεγκρέλλ. Στίς 17 Φεβρουαρίου οἱ Βέλγοι ἐπιχειροῦν μιά ἀπεγνωσμένη ἔξοδο κουβαλώντας μαζί του νεκρό διοικητή τους. Ἀπό τούς 2.000 ἄνδρες κατορθώνουν νά περάσουν τίς Ρωσικές γραμμές μόλις 232.

Ὁ Ντεγκρέλλ φεύγει γιά τό Βερολίνο νά πάρη μέσα ἀπό τά χέρια τοῦ Χίτλερ τόν σταυρό τῶν Ἱπποτῶν (Ritterkrear). Ὅπως θά γράψη ὁ ἴδιος:

«Εἶδα τόν Χίτλερ ἐπί μακρόν σέ δύο εὐκαιρίες κατά τήν διάρκεια ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἐπισκέψεις ἑνός στρατιώτη, ἐπισκέψεις πού φανέρωναν ξεκάθαρα ὅτι εἴχαμε κερδίσει τό παιχνίδι.

Σφίγγοντας δυνατά τό χέρι μου μέσα στά δικά του χέρια τήν στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, μοῦ εἶπε μέ ἐμφανή στοργική διάθεσι. «Ἄν εἶχα ποτέ ἕνα παιδί θά ἤθελα νά ἦταν σάν κι ἐσᾶς».

Ἦταν ποτέ δυνατό νά ἀρνηθῆ ὕστερα ἀπό τίς τόσες μάχες μας, τό δικαίωμα νά ζήση ἡ χώρα μου σέ τιμή; Τό ὄνειρο τῶν ἐθελοντῶν μας εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Στήν περίπτωσι τῆς γερμανικῆς νίκης εἶχαν ἐξασφαλίσει τήν ἔνδοξη ἀνάστασι τοῦ μεγαλείου τοῦ λαοῦ τους»[15].

Στά 1945 πάντα στό ἀνατολικό μέτωπο ὁ Ντεγκρέλλ, ἐπικεφαλῆς τῆς Ἀνατολικῆς Στρατιᾶς SS, προσπαθεῖ νά σταματήση τούς Ρώσους στόν ποταμό Ὄντερ τελευταίο φυσικό ὀχυρό πού προστατεύει τήν πρωτεύουσα τοῦ Ράιχ, τό Βερολῖνο.

Ὅμως ἡ συντριπτική ὑπεροχή τοῦ ἐχθροῦ σέ ἄνδρες καί ὑλικό ἀνατρέπει παντοῦ κάθε ἀντίστασι. Τό Βερολίνο κυκλώνεται, ὁ Χίτλερ ἀφοῦ διευθύνει προσωπικά τήν ἄμυνα τῆς πόλεως, αὐτοκτονεῖ.

Ὁ πόλεμος ἔχει χαθεῖ. Ὁ Ντεγκρέλλ κατορθώνει νά ξεφύγη ἀπό τά ρωσικά καί ἀγγλικά στρατεύματα πού ἔχουν κατακλύσει τήν Γερμανία καί στίς 4 Μαΐου φτάνει στήν Κοπεγχάγη ὅπου ἔχουν καταφύγει οἱ τελευταῖοι ἐθελοντές του. Ἀπό ἐκεῖ μέ καράβι φεύγει γιά τό Ὄσλο ὅπου συναντᾶ τόν Κουΐσλιγκ. Ὁ Ντεγκρέλλ προσπαθεῖ νά πείση τόν Νορβηγό ἡγέτη νά σώση τήν ζωή του καί νά ἐγκαταλείψει τήν χώρα. Ὅμως ὁ τελευταῖος δηλώνει ὅτι τό χρέος του εἶναι νά μείνει δίπλα στό λαό του.

Τήν νύχτα τῆς 7ης Μαΐου ὁ Ντεγκρέλλ ἐπιβιβάζεται σ᾽ ἕνα μικρό ἀεροπλάνο καί χάνεται μέσα στή νύχτα τῆς Εὐρώπης. Ὕστερα ἀπό κάποιες ὧρες βρίσκεται πάνω ἀπό τήν Ἱσπανία καί μέ τίς τελευταίες σταγόνες βενζίνης προσπαθεῖ νά προσγειώσει τό ἀεροπλάνο του στήν περιοχή τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ.

Κατά τήν προσγείωσι τό ἀεροπλάνο συντρίβεται καί ὁ ἴδιος τραυματίζεται βαρύτατα.

«Τόν Μάϊο τοῦ 1945 ὅταν συνῆλθα πάνω σ᾽ ἕνα σιδερένιο κρεβάτι, στό νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγ. Σεβαστιανοῦ, γυψωμένος ἀπό τόν λαιμό μέχρι τό ἀριστερό πόδι, ἤμουν ἀκόμη βεντέττα. Ὁ χοντρός στρατιωτικός διοικητής εἶχε ἔλθει κουδουνίζοντας τά παράσημά του καί ἔδειχνε τήν χαρά του μέ θορυβώδη φιλιά. Δέν εἶχε ἀκόμα καταλάβει ὅτι εἶχα πέσει σέ λάθος μεριά καί ὅτι δέν ἤμουν ὁ πλέον κατάλληλος γιά συναναστροφή. Θά τό καταλάβαινε σύντομα. Ὅλοι θά τό καταλάβαιναν σύντομα»[16].

Γιά τήν Ἱσπανική κυβέρνησι ὁ Ντεγκρέλλ εἶναι ἕνας ἄβολος φιλοξενούμενος. Μέ πιεστικά διαβήματα ἡ Βελγική κυβέρνησις, πού ἀπό τά 1944 τόν ἔχει καταδικάσει ἐρήμην σέ θάνατο, ζητᾶ τήν ἔκδοσί του. Ἡ κυβέρνησις τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο τοῦ προσφέρει τήν ἐναλλακτική λύση τῆς φυγῆς. Τά ἴχνη τοῦ φυγάδα ἐξαφανίζονται. Δραστήριοι δημοσιογράφοι τόν ἀνακαλύπτουν πότε στόν Παναμᾶ, πότε στήν Αἴγυπτο, πότε στήν Κούβα καί πότε στήν Βραζιλία.

Ἡ κάθαρσις καί ἡ τιμωρία τῶν συνεργατῶν τοῦ ἐχθροῦ, στάθηκε γιά τήν Βελγική Κυβέρνησι μία πολύ δύσκολη ὑπόθεσις. Στό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης εἶχαν συσσωρευθεῖ περισσότερες ἀπό 700.000 «εἰδικές» περιπτώσεις συνεργασίας πού ἀσφαλῶς δέν ἀναφέρονταν στίς «ἀντεθνικές» ἐνέργειες τοῦ πρώτου τυχόντος μαυραγορίτη. Σέ ἕνα πληθυσμό 8.000.000 αὐτές οἱ 700.000 εἰδικές περιπτώσεις συνεργασίας ἀπέκλειαν κατηγορηματικά μιά κάθαρσι σέ βάθος, γι᾽ αὐτό ἡ πρώτη μεταπολεμική κυβέρνησις τοῦ Πιερλό ὑποχρεώθηκε νά χειρισθῆ τό ὅλο θέμα μέ μεγάλη προσοχή. Φυσικά οἱ δίκες δέν ἔλλειψαν. Ὑπῆρξαν μάλιστα καί ἀρκετές θανατικές καταδίκες. Ὁ διάδοχος

τοῦ Ντεγκρέλλ, Βίκτωρ Μάθις, ἐκτελέσθηκε στίς 10 Νοεμβρίου 1946 ὕστερα ἀπό μιά παρωδεία δίκης. Ὁ Ντεγκρέλλ καί ὁ Χένρυ ντέ Μάν καταδικάστηκαν ἐρήμην σέ θάνατο. Τά ἐξτρεμιστικά κινήματα διαλύθηκαν καί τό ΡΕΞ ἀκολούθησε τήν τύχη τους.

Στά 1953 γεννιέται τό Κοινωνικό Βελγικό Κίνημα (M.S.B.) ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ Ζάν Ρομπέρ Ντεμπό, βετεράνου μαχητή τῆς Λεγεώνας Βαλλονί. Τό κίνημα δηλώνει ὅτι διαπνέεται ἀπό τίς ἀρχές τοῦ ρεξισμοῦ καί ὅτι πολεμᾶ γιά τό τρίπτυχο: «Φυλή, Εὐρώπη, Σοσιαλισμός». Τό ὄργανο τῆς διαφωτιστικῆς του μάχης εἶναι τό περιοδικό «Le peuple Réel» (Ὁ ἀληθινός λαός).

Στή δεκαετία τοῦ 1950 τό M.S.B. παρουσιάζει μιά ἀξιόλογη δραστηριότητα. Συνεργάζεται στενά μέ τό φιλοφασιστικό Volksunie (Ἑνωμένος Λαός), ὀργανώνει διαδηλώσεις γιά τήν κατάργησι τοῦ ἄρθρου 123 βάσει τοῦ ὁποίου πολλοί βετεράνοι τῆς Βαλλονί ἐξακολουθοῦν νά σαπίζουν στίς φυλακές, ζητᾶ τήν ἐπιστροφή τοῦ Ντεγκρέλλ καί στά 1959 αἰσθάνεται ἀρκετά δυνατό γιά νά ὀργανώση στίς Βρυξέλλες τό Ἐθνικό του συνέδριο. Στά 1961 στηρίζει ἐκλογικά τό Parti Social Indépendent (Ἀνεξάρτητο Κοινωνικό Κόμμα) καί στέλνει στήν Βουλή τόν ἡγέτη του Λάλλεμαντ.

Ἡ κρίσις τοῦ Κογκό ὑπονομεύει τήν ἀξιοπιστία τῶν ἀστικῶν κομμάτων καί δημιουργεῖ ἕνα ἰσχυρό ρεῦμα συμπάθειας γιά τά κινήματα τῆς ἄκρας Δεξιᾶς. Τό Βελγικό κατεστημένο τρομοκρατημένο ἀπό τήν πιθανότητα μιᾶς ἀναβιώσεως τοῦ ἐθνικισμοῦ προχωρεῖ στά 1965 σέ μιά ἀντιδημοκρατική πράξι δυνάμεως. Μέ ἕνα lex singularis παρατείνει τήν διάρκεια παραγραφῆς τῶν «ἐγκλημάτων» τοῦ Ντεγκρέλλ γιά δέκα χρόνια. Πιστεύει πολύ σωστά ὅτι δίχως τήν χαρισματική προσωπικότητα τοῦ Ρεξιστή ἡγέτη ἡ συνένωσις τῶν κινημάτων αὐτῶν σέ μιά πολιτικά ὑπολογίσιμη δύναμις εἶναι θεωρητικά καί πρακτικά ἀδύνατη.

Ἀπό τήν ἐξορία του ὁ Ντεγκρέλλ ἀπευθύνεται στήν Βελγική Κυβέρνησι μέ μιά ἐπιστολή ἀφάνταστης τόλμης καί ὑπερηφάνειας.

Ἀφοῦ ἀρνεῖται ἕνα πρός ἕνα τά «ἐγκλήματά» του δηλώνει ὅτι εἶναι πρόθυμος νά ἐπιστρέψη στή χώρα του ἀδιαφορώντας γιά τίς ὁποιεσδήποτε συνέπειες. Ἐκφράζει τήν ἐμπιστοσύνη

του στήν Βελγική Δικαιοσύνη καί τό μόνο πού ζητᾶ εἶναι νά παρουσιασθῆ πρῶτα στόν Βελγικό λαό διεκδικώντας τήν ψῆφο του.

Αὐτή ἡ τόσο... ἀντιδημοκρατική ἀξίωσις κρίνεται ἀπό τήν Βελγική Κυβέρνησι προκλητικότατη. Ὁ ἴδιος ὁ Ὑπουργός Δικαιοσύνης διαβεβαιώνει ὅτι στήν περίπτωσι πού ὁ Ντεγκρέλλ θά ἐπιχειρήση νά μπῆ στό Βέλγιο, θά ἀπελαθῆ τήν ἴδια στιγμή σάν ἀνεπιθύμητος ἀλλοδαπός.

Δέν γίνεται πιά καμμιά ἀναφορά γιά δίκη, γιά φυλάκισι ἤ γιά ἐκτέλεσι. Ἁπλά δηλώνουν ὅτι ὁ Ντεγκρέλλ εἶναι ἀνεπιθύμητος...

Θεόδωρος Μανιάτης
Ἰούνιος 1989

1. *F.L. Carsten: La genesi del Fascismo, Accademia 1979, σελ. 304.*
2. *Ernest Psichari: Il viaggio del centurione, Volpe, Roma, 1972.*
3. *Louise Narvaez: Degrelle m' a dit, Paris, 1961.*
4. *R. Brasillach: Léon Degrelle et l' avenir de Rex, Plon, Paris, 1937*
5. *Στά 1925 ὁ Πάπας Πίος XII ἐξέδωσε μία ἐγκύκλιο μέ τήν ὁποία ἀνήγγειλε τήν ἐγκαθίδρυσι τοῦ Βασιλείου τοῦ Θεοῦ, στήν γῆ.*
6. *Pierre Daye: Leon Degrelle et le Rexisme, Paris 1937, σελ. 72.*
7. *L. Degrelle: Kessel-Loo, 1936, σελ. 32.*

8. Μία προσεκτική ἀνάλυσις τῆς κοινωνικῆς διαστρωματώσεως τῶν ρεξιστῶν ὑποψηφίων γιά τίς ἐκλογές τοῦ 1936 δίνει τά παρακάτω ἀποτελέσματα: 31,7% καταστηματάρχες καί βιοτέχνες, 22,7% δάσκαλοι, ὑπάλληλοι καί στρατιωτικοί, 14,1% βιομήχανοι, 11,5% ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίες, 11% ἀγρότες.
9. Ὁ Τζῶν Ρότζιστερ πού σέ καμμία περίπτωσι δέν μπορεῖ νά θεωρηθῆ φιλορεξιστής, ἐπιχειρεῖ νά ἀναλύση τήν ἐπιτυχία τοῦ Ντεγκρέλλ καί τοῦ κόμματός του μέ τό παρακάτω σκεπτικό:
«Ποιός ἦταν ὁ λόγος τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τοῦ Ντεγκρέλλ καί τοῦ κόμματός του; Στό κάτω κάτω, οἱ Ρεξιστές εἶχαν ξεκινήσει μέ ἀσήμαντους οἰκονομικούς πόρους, χωρίς πεῖρα, μέ λίγους ἐνεργούς ὑποστηρικτές καί χωρίς ἡμερησία ἐφημερίδα. Ἦταν ὅμως ἐνθουσιώδεις καί σχεδόν ὅλοι τους νέοι. Μάζεψαν μεταξύ τους λίγα χρήματα καί ἐξέδωσαν μία ἡμερησία ἐφημερίδα μέ τίτλο «Ἡ Ἀληθινή Χώρα», τρεῖς μόλις ἑβδομάδες πρίν ἀπό τίς ἐκλογές. Ἡ ἐφημερίδα ἐπέτυχε ἀμέσως, γιατί ὁ Ντεγκρέλ φάνηκε ὅτι μποροῦσε νά ἀποδίδη ὄχι μόνο στό βῆμα, ἀλλά καί στόν ἔντυπο χάρτη. Οἱ γελοιογραφίες τῆς νέας ἐφημερίδος ἦταν ἐξαιρετικές καί ὁ Ντεγκρέλλ συνεχίζοντας ἐπίμονα τίς ἐπιθέσεις ἐναντίον ἑνός σημαίνοντος πολιτικοῦ διατύπωνε λίγο πρίν ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ψηφοφορίας νέες καταγγελίες γιά τήν διαφθορά στά ὑψηλά ἀξιώματα». (Ἱστορία τοῦ 20ου αἰῶνος, τόμος 4ος, σελ. 1469-70).
10. Ἕνα δεύτερο λάθος ἐκτιμήσεων πού δυστυχῶς θά παίξη καταλυτικό ρόλο στίς μετέπειτα πολιτικές ἐξελίξεις, ὀφείλεται στήν ἀδυναμία τοῦ ΡΕΞ νά κατανοήση τήν πραγματική σημασία τοῦ ἱσπανικοῦ ἐμφυλίου πολέμου, τήν πρώτη ἔνοπλη σύγκρουσι ἀνάμεσα σέ δύο κόσμους τόσο διαφορετικούς μεταξύ τους. Οἱ ἀκρότητες τῶν Ἱσπανῶν «δημοκρατῶν» μποροῦσαν νά ἀποτελέσουν στά χέρια τῶν ρεξιστῶν ἕνα μοχλό πιέσεως γιά τήν δημιουργία κοινοῦ βελγικοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ μετώπου. Ἡ εὐκαιρία ὅπως εἶναι γνωστό χάθηκε ἀνεκμετάλλευτη καί ὁ ΡΕΞ βρέθηκε στήν ἴδια ἀπομόνωσι πού θά μποροῦσε νά εἶχε βάλει τούς κομμουνιστές λίγο πρίν, αὐτή τήν φορά στό ὄνομα τοῦ ἀντιφασιστικοῦ μετώπου.
11. Ἀπό τήν εἰσαγωγή τοῦ Leon Degrelle στό βιβλίο του Front de l' Est, La Table Ronde, Paris, 1969.
12. Leon Degrelle: Front de l' Est.
13. Leon Degrelle: Front de l' Est.
14. Leon Degrelle: Προαναφερόμενο ἔργο.
15. Leon Degrelle: Προαναφερόμενο ἔργο.
16. Leon Degrelle: Hitler per mille anni, σελ. 178.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. J.M. Etienne: Le Mouvement Rexiste jusqu' en 1940, Paris, 1968.
2. J. Denis: Principes Rexistes, Brussels, 1936.
3. A. Tasca: Nascita e avvento del fascismo, Firenze, 1950.
4. A. Buttgenbach: Le mouvement rexiste, Brusselles, 1937.
5. P. Daye: Léon Degrelle et le Rexisme, Fayard, Paris, 1937.
6. Usmard Legros: Un homme, un chef:Léon Degrelle, Bruxelles, 1939.
7. Henri Le Maitre: Les fascismes dans l' histoire, Paris, 1959.
8. Louise Narvaez de Valence: Degrelle m' a dit, Editions du Baucens, Braine-Le-Comte, 1977.
9. Ernest Nolte: La crisi dei regimi liberali e i movimenti fascisti, Bologna, 1970.
10. Michele Rallo: Degrelle e il rexismo, Roma, 1970.
11. Jacques Saint-Germain: La bataille de Rex, Paris, 1937.
12. R. de Vroylande: Quand Rex était petit, 1936.
13. Eugen Weber: Varieties of Fascism, Princeton, 1964.
14. G. Vanderveken: Le Fascism en Europe, 1930.
15. José Streel: Ce qu' il faut penser de Rex, REX, 1936.
16. De Jonghe: A. Hitler en het politieke lot van België, Antwerp, 1934.
17. J. Serruys: Sous la signe de l' Aurorité, Brussels, 1935.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Χάρις σέ ἕνα φωτοαντίγραφο ἀπό τήν Ρώμη, εἴμαστε σέ θέσι νά δημοσιεύσωμε τήν ἐπιστολή, τήν ὁποία ἀπηύθυνε ὁ Λεόν Ντεγκρέλλ στόν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο ΙΙ.

Ἡ ἐπίσημη σφραγῖδα τῆς πρωτοκολλήσεως τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς ἀπό τόν Πάπα φέρει, μετά τόν ἀριθμό 951, τίς λέξεις «CITTA DEL VATICANO P II, 26.5.79», καί ἀκολουθεῖ ἡ ὑπογραφή τοῦ παραλήπτου.

Θεωροῦμε ὅτι ἡ παροῦσα ἔκδοσις ἔχει οὐσιαστική σημασία σέ μία περίοδο ὅπως ἡ σημερινή, ὅπου τό μῖσος, ὁ φανατισμός καί ἡ μισαλλοδοξία συνδυάζονται γιά μία ἀκόμη φορά μέ τήν κακεντρέχεια, τήν τύφλωσι καί τήν βλακεία, πού γνωρίσαμε καλά κατά τήν περίοδο 1945-50.

Οἱ ἀρχές τοῦ Βελγίου ἔχουν ἀπαγορεύσει τήν ἔκδοσι, συμφώνως πρός τό ἄρθρο 123.6.6. τοῦ Βελγικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τοῦ 1961, καθώς ὁ Λεόν Ντεγκρέλλ εἶναι καταδικασμένος σέ θάνατο ἀπό τό 1944.

HISTORICAL REVIEW PRESS, 1979

ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛΛ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΤΟΥ ΣΤΟ ΑΟΥΣΒΙΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΝ
ΠΑΠΑΝ ΙΩΑΝΝΗ ΠΑΥΛΟ ΙΙ,

ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Στήν ἐξορία, 20 Μαΐου, 1979

Πανάγιε Πάτερ,

Εἶμαι ὁ Λεόν Ντεγκρέλλ, ἐγώ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξα ὁ ἡγέτης τοῦ Βελγικοῦ «Ρεξιστικοῦ» κινήματος πρό τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Κατά τήν διάρκεια τοῦ Πολέμου ἤμουν ὁ διοικητής τῶν Βέλγων ἐθελοντῶν στό Ἀνατολικό Μέτωπο καί πολέμησα στήν 28η Μεραρχία «Βαλλονί» τῶν Μαχίμων S.S. Τοῦτο, βεβαίως, δέν θά ἐκληφθῇ ἀπό τούς πάντες ὡς ἡ καλύτερη σύστασις. Παρά ταῦτα, εἶμαι Καθολικός ὅπως κι Ἐσεῖς, καί ὡς ἐκ τούτου πιστεύω ὅτι μπορῶ νά Σᾶς γράψω ὡς ἀδελφός ἐν Χριστῷ.

Μέ ἀπασχολεῖ μία ἀνακοίνωσις τοῦ τύπου, ὅτι δηλαδή κατά τήν ἐπικειμένη ἐπίσκεψί Σας στήν Πολωνία, ἀπό τήν 2α ἕως τήν 12ην Ἰουνίου 1979, πρόκειται νά ἱεραρχήσετε σέ κοινή λειτουργία ὅλων τῶν Πολωνῶν ἐπισκόπων στό πρώην στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Ἄουσβιτς. Ἐπιτρέψτε μου νά διευκρινήσω ἀμέσως, ὅτι θεωρῶ μεγάλη ἠθική ἱκανοποίησι τό νά προσεύχεται κανείς ὑπέρ τῶν νεκρῶν, γιά ὅποιους κι ἄν πρόκειται καί σέ ὁ-

ποιονδήποτε τόπο κι ἄν συμβαίνη κάτι τέτοιο, ἔστω καί μπροστά στούς ὁλοκαίνουργιους φούρνους τοῦ κρεματορίου μέ τά ἀχρησιμοποίητα πυρότουβλά τους.

Ἀκόμη κι ἔτσι, εἶμαι ἀνήσυχος. Τό γεγονός ὅτι εἶσθε Πολωνός καί ἡ ἐμμονή Σας στό στοιχεῖο αὐτό ἐπανεμφανίζεται ἀδιακόπως στήν συμπεριφορά Σας ὡς Ποντίφικος. Εἶναι ἀνθρώπινο. Εἶσθε ἕνας πατριώτης, ὁ ὁποῖος στήν νεότητά του συμμετεῖχε ἐνεργῶς σέ μία σκληρή πολεμική ἀναμέτρησι. Ἐάν ὅμως οἱ παλαιές μνησικακίες Σᾶς ἔχουν ἀφήσει βαθειές ἐντυπώσεις, πιθανόν νά ἐνδώσετε στόν πειρασμό νά ἐμπλακῆτε, τώρα πού ἔχετε γίνει Πάπας, σέ κοσμικές ἔριδες, τίς ὁποῖες ἡ Ἱστορία δέν ἔχει ἀκόμη διαφωτίσει ἐπαρκῶς. Παραδείγματος χάριν, ποιές εὐθῦνες ἔφερε τό κάθε ἐμπόλεμο κράτος γιά τήν ἔκρηξι τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου; Τί ρόλο ἔπαιξαν συγκεκριμένοι ὑποκινητές; Ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ὁ Πρωθυπουργός σας, Συνταγματάρχης Μπέκ, ἦταν ἄτομο ἀμφιλεγόμενο. Ἐνήργησε ὅπως ἅρμοζε στήν θέσι του τό 1939; Δέν ἀπέρριψε μέ ὑπερβολική ἀλαζονεία ὁρισμένες εὐκαιρίες, οἱ ὁποῖες τοῦ ἐδόθησαν, προκειμένου νά φθάση σέ κάποιον συμβιβασμό μέ τήν Γερμανική Κυβέρνησι τό 1939;

Καί τί συνέβη ἀργότερα; Ὁ πόλεμος διεξήχθη πράγματι μέ τόν τρόπο κατά τόν ὁποῖο ἔχει περιγραφεῖ; Ποιά ἦσαν τά λάθη, ἤ ἀκόμη καί τά ἐγκλήματα τῶν δύο πλευρῶν; Οἱ σχετικοί τους στόχοι ἔχουν ὄντως περιγραφεῖ μέ ἀντικειμενικότητα; Μήπως τό ἐχθρικό δόγμα διεστρεβλώθη, εἴτε ἀπό παράλειψι καταβολῆς τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς εἴτε ἐσκεμμένα, διότι αὐτό ἀπαιτοῦσε ἡ προπαγάνδα; Δέν ἀπεδόθησαν στόν ἐχθρό διάφορα σχέδια καί ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες ἐθεωρήθησαν πραγματωμένες, ἄν καί στήν πραγματικότητα ἡ ἀλήθειά τους οὐδέποτε ἐπεβεβαιώθη;

Ἡ Ἐκκλησία ἦταν πάντοτε πολύ καλύτερα πληροφορημένη ἀπό ὁποιονδήποτε ἄλλον. Ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια, ἐν τούτοις, ἀκολουθεῖ τόν κανόνα τῆς περισκέψεως καί τῆς ἐπιφυλακτικότητος, καί πάντοτε ἀποφεύγει νά υἱοθετῆ συγκεκριμένες θέσεις. Πάντοτε ἐβάσιζε τήν κρίσι της σέ ἀποδείξεις καί μαρτυρίες, μέ ἤπιο τρόπο, ὅταν πλέον, μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, εἶχαν κατασταλάξει οἱ διαμάχες καί τά πάθη, καί ἡ ἦρα εἶχε ξεχωρίσει ἀπό τό σιτάρι.

Εἰδικώτερα, ἦταν προφανής ἡ ἄκρα αὐτοκυριαρχία τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Καταβλήθησαν συνεχεῖς προσπάθειες ἐπαγρυπνήσεως, ὥστε νά μήν ἐπηρεάσουν οἱ τότε ἐπικρατοῦσες θεωρίες παραφροσύνης. Ὅταν θά βρίσκεσθε στό πάτριον ἔδαφος, Πανάγιε Πάτερ, καί συγκεκριμένα στό Ἄουσβιτς —ὅπου ἴσως καταληφθεῖτε ἀπό ὁρισμένα ἀποσπασματικά καί μεροληπτικά βιώματα τοῦ παρελθόντος— πρόκειται ἁπλῶς νά προσευχηθῆτε;

Περισσότερο ἀπ᾽ ὅλα, φοβοῦμαι ὅτι οἱ προσευχές Σας, ἤ καί μόνη ἡ παρουσία Σας σέ μέρη ὅπως αὐτά, πιθανόν νά χάσουν τήν βαθυτάτη πνευματικά σημασία τους, χρησιμοποιούμενες ὡς προπέτασμα καπνοῦ ἀπό ἀσυνειδήτους προπαγανδιστές, οἱ ὁποῖοι θά ἐπιδιώξουν τήν ὑποκίνησι μιᾶς ἐκστρατείας μίσους ὑπό τήν δική Σας κάλυψι. Οἱ ἐκστρατεῖες τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἔχουν ὡς βάσι τό ψεῦδος, καί δηλητηριάζουν τό ὅλο θέμα τοῦ Ἄουσβιτς ἐδῶ καί πλέον τοῦ ἑνός τετάρτου τοῦ αἰῶνος.

Μάλιστα, μιλῶ γιά ψεῦδος. Ὁ μῦθος τῶν μαζικῶν ἐξολοθρεύσεων στό Ἄουσβιτς ἐστηρίχθη στήν συλλογική ψύχωσι, ἡ ὁποία, τροφοδοτούμενη ἀπό ἀνεξέλεγκτες καί κακόβουλες φῆμες, ἐπηρέασε πολλούς ἐνδιαφερομένους γιά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἀπό τό 1945 ὅλος ὁ κόσμος προσβάλλεται βιαίως ἀπό αὐτόν τόν μῦθον. Ἑκατοντάδες ψευδῶν στοιχείων ἐπαναλαμβάνονται μέσω χιλιάδων βιβλίων, μέ μία διαρκῶς ἐντεινομένη καί φαρμακερή παραφορά. Ἀναπαράγονται σέ ἔγχρωμες καταστροφολογικές ταινίες, οἱ ὁποῖες κατά τρόπο προκλητικό περιφρονοῦν ὄχι μόνον τήν ἀλήθεια ἤ τόν νόμο τῶν πιθανοτήτων, ἀλλά καί τήν ἁπλῆ λογική, τήν στοιχειώδη ἀριθμητική καί τά ἴδια τά γεγονότα.

Μοῦ ἔχουν πεῖ, Πανάγιε Πάτερ, ὅτι συμμετείχατε στήν Ἀντίστασι κατά τήν διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, μέ ὅλους τούς φυσικούς κινδύνους τούς ὁποίους συνεπάγεται μία μορφή πολέμου ἀντίθετη πρός τό Διεθνές Δίκαιο. Ὁρισμένοι προσθέτουν ὅτι καταλήξατε στό Ἄουσβιτς. Κατόπιν, ὅπως καί τόσοι ἄλλοι, βγήκατε ἀπό ἐκεῖ σῶος, ἄν κρίνωμε ἀπό τό γεγονός ὅτι εἶσασθε τώρα Πάπας: ἕνας Πάπας, ὁ ὁποῖος, συμφώνως πρός κάθε μαρτυρία, δέν μυρίζει καί τόσο ἀέριο Ζύκλον Β. Ἔχοντας βρεθεῖ στόν συγκεκριμένο αὐτόν τόπο, Παναγιώτατε, θά πρέπει νά γνωρίζετε καλύτερα ἀπό τόν καθένα, ὅτι ποτέ δέν

ἔγιναν μαζικές ἐξολοθρεύσεις ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων μέ ἀέρια. Οἱ ἐθελότυφλοι προπαγανδιστές ἐπανέρχονται συχνά σ' αὐτές τίς μεγάλες σφαγές, ἀλλά Ἐσεῖς —ὡς ἄμεσος μάρτυς— εἴδατε μέ τά μάτια Σας νά διενεργεῖται ποτέ ἔστω καί μία τέτοια σφαγή;

Βεβαίως, ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὑπέφεραν στό Ἄουσβιτς, ἀλλά δέν ἦσαν οἱ μόνοι πού ὑπέφεραν. Ὅλοι οἱ πόλεμοι εἶναι θηριώδεις. Ἑκατοντάδες χιλιάδων γυναικῶν καί παιδιῶν ἀπηνθρακώθηκαν φρικτά, συνεπεία ἀμέσων διαταγῶν τῶν ἡγετῶν τῶν Συμμάχων. Στήν Δρέσδη, τό Ἀμβοῦργο, τήν Χιροσίμα καί τό Ναγκασάκι, σκοτώθηκαν τοὐλάχιστον τόσοι, ὅσοι ὑπέφεραν, καί ἐνίοτε πέθαναν, στά στρατόπεδα συγκεντρώσεως τοῦ Τρίτου Ράϊχ (ἀπό τούς αἰχμαλώτους τό 25 τοῖς ἑκατό ἦσαν ἀμετάκλητοι ἀντιρρησίες, σεξουαλικῶς διεστραμμένα ἄτομα καί κοινοί ἐγκληματίες).

Ἡ ἐξάντλησις συνήθως κατέτρωγε τούς ἐγκλείστους. Ἡ κατάρρευσις τοῦ ἠθικοῦ ἔκαμπτε τίς ἀδύναμες ψυχές. Οἱ θηριωδίες ὁρισμένων φρουρῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀναπόφευκτες σέ ὁποιοδήποτε σωφρονιστικό σύστημα, προσετέθησαν στήν πικρία τῆς ἀπωλείας τῆς ἀτομικότητος, τήν ὁποία ἐπέφερε ἡ συγκέντρωσις τέτοιου πλήθους ἀτόμων στόν ἴδιο χῶρο. Μερικοί ἀπό τούς φρουρούς αὐτούς ἦσαν Γερμανοί, ἀλλά οἱ περισσότεροι ὄχι: «ὁμαδάρχες» καί ἄλλοι αἰχμάλωτοι ἔγιναν οἱ βασανιστές τῶν συντρόφων τους. Ἀσφαλῶς θά ὑπῆρξαν, ἐπίσης, ὁρισμένα διεφθαρμένα ἄτομα, στό ἕνα ἤ τό ἄλλο στρατόπεδο, τά ὁποῖα θά ἐπινόησαν ἐξελιγμένους τρόπους δολοφονιῶν, βασανιστηρίων, τερατωδῶν κακουργημάτων καί συνοπτικῶν ἐκτελέσεων.

Παρά ταῦτα, ὁ Γολγοθᾶς τῆς πλειοψηφίας τῶν ἐγκλείστων θά μποροῦσε νά τελειώση μέσα στήν γενική χαρά τῆς ἀπό καιροῦ ἀναμενομένης ἡμέρας τῆς ἐπιστροφῆς τῆς εἰρήνης, ἐάν δέν τούς ἔπληττε ἡ συμφορά τῶν ἐπιδημιῶν, ὅπως ὁ τῦφος, οἱ ὁποῖες ἐξολόθρευσαν πολλές χιλιάδες στό διάστημα τῶν τελευταίων ἑβδομάδων. Οἱ ἐπιδημίες αὐτές ἐνετάθησαν λόγω τῶν ἀπιστεύτων βομβαρδισμῶν, οἱ ὁποῖοι παρέλυσαν τούς σιδηροδρόμους καί τό ὁδικό δίκτυο καί ἐβύθισαν πλοῖα, τά ὁποῖα μετέφεραν πρόσφυγες, ὅπως συνέβη στό Λῦμπεκ. Οἱ ἐπιδρομές αὐτές κατέστρεψαν τά δίκτυα ἠλεκτρισμοῦ καί ὑδρεύσεως, καθώς ἐπίσης

καί τίς ἀποθῆκες, μέ συνέπεια τήν διακοπή τοῦ ἐπισιτισμοῦ. Ὁ λιμός γενικεύθηκε, καί ἡ μεταφορά τῶν φυγάδων, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειπαν τήν ἐπικίνδυνη περιοχή, διεξήχθη ὑπό τραγικές συνθῆκες.

Τά δύο τρίτα τῶν αἰχμαλώτων, οἱ ὁποῖοι πέθαναν κατά τήν διάρκεια τοῦ Β′ Παγκοσμίου Πολέμου, χάθηκαν κατά τό διάστημα αὐτό, θύματα τοῦ τύφου, τῆς δυσεντερίας, τῆς πείνας καί τῶν ἀτέλειωτων καθυστερήσεων, οἱ ὁποῖες ἐπικρατοῦσαν στό κονιορτοποιημένο σύστημα μεταφορῶν. Αὐτά ἔχουν ἀποδειχθεῖ μέ ἐπίσημα στοιχεῖα. Στό Νταχάου, παραδείγματος χάριν, πάντοτε σύμφωνα μέ τίς στατιστικές τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς, πέθαναν 54 αἰχμάλωτοι τόν Ἰανουάριο καί 101 τόν Φεβρουάριο τοῦ 1944. Τό 1945, ὅμως, πέθαναν 2.888 τόν Ἰανουάριο καί 3.977 τόν Φεβρουάριο. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 25.613 αἰχμαλώτων πού πέθαναν στό στρατόπεδο αὐτό ἀπό τό 1940 ὥς καί τό 1945, οἱ 19.296 χάθηκαν κατά τήν διάρκεια τῶν ἑπτά τελευταίων μηνῶν! Κατά τήν περίοδο αὐτήν ἡ ἐναέρια τρομοκρατία τῶν Συμμάχων οὔτε κἄν ἐξυπηρετοῦσε πλέον στρατιωτικούς σκοπούς, ἐφ᾽ ὅσον ἡ νίκη τῶν Συμμάχων ἦταν ἤδη βεβαία ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 1945. Κατά κανέναν λόγο δέν ἦταν πλέον ἀπαραίτητη αὐτή ἡ τελευταία ἀνατριχιαστική πολτοποίησις.

Χωρίς τήν βάρβαρη μωρία ἐκείνων τῶν παραλόγων ἀποκλεισμῶν, χιλιάδες αἰχμαλώτων θά εἶχαν ἐπιζήσει, ἀντί νά μετατραποῦν στά μακάβρια ἐκεῖνα ἐκθέματα τοῦ Ἀπριλίου καί τοῦ Μαΐου τοῦ 1945. Πλῆθος ἐπαγγελματιῶν τῆς δημοσιογραφίας καί τοῦ κινηματογράφου ἐπέπεσαν στά πτώματα αὐτά, λαίμαργο για ταινίες καί φωτογραφίες. Τό ὑλικό αὐτό θά ἐπεδεικνύετο μέ ἐντυπωσιακό τρόπο καί ἡ ἐμπορική του ἐπιτυχία ἦταν ἐξασφαλισμένη. Ἀκόμη, ἀργότερα μπῆκαν στόν κόπο νά ἐπεξεργασθοῦν, νά ἐνισχύσουν, νά διαστρεβλώσουν καί νά παραποιήσουν αὐτά τά ὀπτικά ντοκουμέντα, προκειμένου νά προσθέσουν τίς τελευταῖες πινελιές στόν τρόμο, ὁ ὁποῖος ἐκτρέφει ἀκόμη μεγαλύτερα μίση.

Οἱ «καλλιτέχνες» τῆς πληροφορήσεως θά μποροῦσαν νά ἔχουν τραβήξει μέ τήν ἴδια εὐκολία ὁλόκληρα μίλια παρομοίων φίλμ μέ τά πτώματα τῶν γυναικοπαίδων τῆς Γερμανίας — μέ τήν μόνη διαφορά ὅτι τά τελευταῖα ἦσαν ἑκατοντάδες φορές περισσότερα. Εἶχαν πεθάνει ἀκριβῶς μέ τόν ἴδιο τρόπο: ἀπό τήν

πείνα καί τό κρύο ἤ ἀπό σφαῖρες ὁπλοπολυβόλου, στά ἴδια παγωμένα βαγόνια καί στούς ἴδιους αἱματοβαμένους δρόμους. Ἀλλά, ὅπως συνέβη καί μέ τίς φωτογραφίες, οἱ ὁποῖες ἀπεικόνιζαν τήν ὁλοκληρωτική καταστροφή τῶν γερμανικῶν πόλεων, στά ἐρείπια τῶν ὁποίων ἐτάφησαν ἑξακόσιες χιλιάδες κορμιά, ἐλήφθησαν μέτρα, ὥστε τέτοιες εἰκόνες νά μήν γίνουν εὐρύτερα γνωστές: θά μποροῦσαν νά προκαλέσουν ἀνησυχία, καί κυρίως θά ἀπέτρεπαν τό μῖσος... Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τό 1945 ὁ τῦφος, ἡ δυσεντερία, ἡ πείνα καί οἱ ἀμέτρητες βόμβες ἀνεξελέγκτων ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἔπληπταν τούς ξένους αἰχμαλώτους, ἀλλά καί τούς πολίτες τοῦ Τρίτου Ράϊχ, χωρίς καμία διάκρισι. Ἀμφότεροι βρέθηκαν στό ἐπίκεντρο μιᾶς φρίκης, πού ἐθύμιζε τήν Συντέλεια τοῦ Κόσμου.

Κατά τά λοιπά, Πανάγιε Πάτερ, οἱ διαβεβαιώσεις περί τοῦ ὑποτιθεμένου «ρητοῦ σχεδίου γενοκτονίας», καί ἰδιαιτέρως ὁ ἰσχυρισμός συμφώνως πρός τόν ὁποῖον ἑκατομμύρια Ἑβραίων δῆθεν ἐξηφανίσθησαν σέ θαλάμους ἀερίου Ζύκλον Β στό Ἄουσβιτς, ἐπαναλαμβάνονται ξανά καί ξανά καί ἀναμασῶνται ἐδῶ καί πολλά χρόνια. Ὅμως δέν εὐσταθοῦν, κι οὔτε μποροῦν νά ἀντέξουν ἔστω καί τήν πλέον πρόχειρη ἐπιστημονική ἐξέτασι. Κατά τήν διάρκεια τριάντα ἐτῶν δέν βρέθηκε οὔτε ἕνα ντοκουμέντο, τό ὁποῖο νά εἶναι σέ θέσι νά ἑδραιώση τήν παραμικρή ἀδιαφιλονίκητη ἀπόδειξι.

Εἶναι γελοῖο νά φαντάζεται κανείς, κι ἀκόμη περισσότερο νά ὑποστηρίζη, ὅτι δῆθεν 24.000 ἄτομα ἡμερησίως εὕρισκαν τόν θάνατο σέ θαλάμους ἀερίων στό Ἄουσβιτς — σέ ὁμάδες τῶν 3.000 ἀτόμων κάθε φορά, καί σέ μία αἴθουσα 400 κυβικῶν μέτρων. Ἀκόμη λιγώτερες εἶναι οἱ πιθανότητες νά συνέβη κάτι παρόμοιο σέ ὁμάδες τῶν 700 ἤ 800 ἀτόμων σέ κτίρια ἐπιφανείας 25 τετραγωνικῶν μέτρων καί ὕψους 1,9 μέτρων, ὅπως ὑπεστηρίχθη ὅσον ἀφορᾶ τό Μπέλζεκ. Εἴκοσι πέντε τετραγωνικά μέτρα ἐπιφανείας ἰσοδυναμοῦν μέ τό πάτωμα μιᾶς κρεβατοκάμαρας. Θά μπορούσατε νά βάλετε, Πανάγιε Πάτερ, 700 ἤ 800 ἄτομα στήν κρεβατοκάμαρά Σας;

Ἑπτακόσια μέ ὀκτακόσια ἄτομα σέ 25 τετραγωνικά μέτρα ἀνταποκρίνονται σέ ἀναλογία 30 ἀτόμων ἀνά τετραγωνικό μέτρο. Ἕνα τετραγωνικό μέτρο ὕψους 1,9 εἶναι τό μέγεθος ἑνός τηλεφωνικοῦ θαλάμου! Θά μπορούσατε νά φαντασθῆτε, Πανά-

γιε Πάτερ, τριάντα ἄτομα μέσα σ᾽ ἕναν τηλεφωνικό θάλαμο τῆς Πλατείας τοῦ ῾Αγίου Πέτρου ἤ ἔξω ἀπό τήν Μεγάλη ῾Ιερατική Σχολή τῆς Βαρσοβίας; ῎Η ἁπλῶς, στόν χῶρο ἑνός ντούς;

᾽Εάν ἦταν ποτέ δυνατόν νά γίνη τό θαῦμα τριάντα ἀνθρώπων ἐγκατεστημένων —ὅπως τά σπαράγγια στήν γυάλα τοῦ χρυσόψαρου— σέ ἕναν τηλεφωνικό θάλαμο, ἤ τό ἄλλο τῶν 800 ἀτόμων συνωστισμένων γύρω ἀπό τό κρεβάτι σας, τότε ἀμέσως θά ἦταν ἀναγκαῖο ἕνα δεύτερο θαῦμα. Διαφορετικά οἱ 3.000 ἄνθρωποι —οἱ ὁποῖοι ἰσοδυναμοῦν μέ ἕνα σύνταγμα— συγκεντρωμένοι κατά τέτοιο φανταστικό τρόπο στόν θάλαμο τοῦ ῎Αουσβιτς, ἤ οἱ 700 ἤ 800 ἄνθρωποι οἱ στιβαγμένοι στό Μπέλζεκ (λαμβανομένου ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι κάθε τετραγωνικό μέτρο κατελαμβάνετο ἀπό 30 ἄτομα) αὐτοί οἱ ἄνθρωποι τότε θά μποροῦσαν νά ἐξαφανισθοῦν σχεδόν ἀμέσως, καθώς θά πέθαιναν ἀπό ἀσφυξία λόγω ἐλλείψεως ὀξυγόνου!

Δέν θά ὑπῆρχε καμμία ἀνάγκη ἀερίου! Προτοῦ ἀκόμη εἰσαχθοῦν στόν θάλαμο οἱ τελευταῖοι, προτοῦ κλειδωθοῦν οἱ πόρτες καί προτοῦ διαρρεύσει τό ἀέριο θά ἔβρισκε μόνον πτώματα. (Αὐτό τό ἀέριο ὑποτίθεται ὅτι εἴτε ἔπεφτε μέσα στό δωμάτιο ἀπό σχάρες ἤ ἀπό τρῦπες ἤ ἀπό τήν καμινάδα, ὑπό μορφήν καυτοῦ ἀέρος, ἀτμοῦ, εἴτε διέρρεε ἀπό τά δάπεδα: μπορεῖτε νά ἐπιλέξετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει).

῾Οποιοσδήποτε ἐνδιαφερόμενος γιά τίς ἐπιστῆμες μπορεῖ νά ἀνακαλύψη, ἐν πάση περιπτώσει, ὅτι τό Ζύκλον Β εἶναι εὔφλεκτο, κολλῶδες καί ἐπικίνδυνο στή χρῆσι του. Μία ἀναμονή 21 ὡρῶν θά ἦταν συνεπῶς ἀπαραίτητη, ἐντελῶς ἀναγκαία, προτοῦ βγεῖ ἡ πρώτη σωρός πτωμάτων ἀπό τόν περίφημο θάλαμο.

Καθώς μᾶς ἔχουν ἀφηγηθεῖ μέ μεγάλη ἱκανοποίησι καί μέ χιλιάδες πικάντικες λεπτομέρειες, θά ἔπρεπε κατόπιν νά ἀφαιρεθοῦν ὅλα τά χρυσά καί σφραγισμένα δόντια, καθώς αὐτά τά τελευταῖα ἦσαν οἱ πιο κατάλληλοι κρυψῶνες διαμαντιῶν. Αὐτό ὑποτίθεται πώς ἔπρεπε νά γίνη γιά κάθε μία ἀπό 6.000 ἄκαμπτες σιαγόνες (3.000 ἀτόμων), τίς ὁποῖες ὁ θάνατος εἶχε συγκολλήσει καί γιά 48.000 σιαγόνες ἡμερησίως, ἐάν πιστέψη κανείς τόν ἐπίσημο ἀριθμό τῶν 24.000 ἀτόμων, τά ὁποῖα πέθαιναν στούς θαλάμους ἀερίων καθημερινῶς, στό ῎Αουσβιτς καί μόνον!

Παρά τήν ἁγιότητά Σας, Πανάγιε Πάτερ, θά εἶσθε ἀσφαλῶς ὑποχρεωμένος νά ἐπισκέπτεσθε κατά καιρούς τόν ὀδοντίατρό

Σας. Κάνατε ποτέ ἐξαγωγή ἑνός δοντιοῦ; Ἤ δύο δοντιῶν; Γιά νά συμβῆ κάτι τέτοιο, ὑπάρχουν οἱ καλύτερες προϋποθέσεις. Ὁ ὀδοντίατρος χρησιμοποιεῖ κυρτούς καθρέπτες εἰδικά κατασκευασμένους γιά τήν ἐργασίαν αὐτή, τά ἰδεώδη ἐργαλεῖα, καί ἔχει ἕναν ἀσθενή ὁ ὁποῖος ἀνταποκρίνεται στίς ὑποδείξεις του. Τώρα, πόσος χρόνος χρειάζεται ὑπό αὐτές τίς εὐνοϊκές συνθῆκες γιά τήν ἐξαγωγή ἑνός δοντιοῦ; Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας; Μισή ὥρα;

Σύμφωνα μέ τόν μῦθο, τά ρυπαρά πτώματα στό Ἄουσβιτς ἦσαν πεσμένα στό πάτωμα καί ἦταν ἀπαραίτητο νά τεντωθοῦν κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε οἱ σκληρές σιαγόνες νά χαλαρώσουν, πρᾶγμα πολύ δύσκολο, καί κατόπιν νά ἀνοιχθοῦν ἀρκετά γιά νά μποροῦν νά ἐργασθοῦν οἱ τεχνικοί. Ὅλα αὐτά ἔπρεπε νά γίνουν μέ πρωτόγονα ἐργαλεῖα. Συμφώνως πρός τούς ἐπισήμους ἀριθμούς, ὑπῆρχαν μόνον ὀκτώ ἄτομα τά ὁποῖα ἠσχολοῦντο μέ τήν ἐργασίαν αὐτή. Οἱ τεχνικοί αὐτοί θά ἔπρεπε νά ἀφαιρέσουν τήν συγκολλητική οὐσία τῶν δοντιῶν χωρίς φωτισμό, καί κατ᾽ αὐτό τόν τρόπο νά ἐξετάσουν ἐξονυχιστικά ὄχι μόνον ἕνα συγκεκριμένο χαλασμένο δόντι, ἀλλά ὁλόκληρες τίς δύο σιαγόνες. Κατόπιν, ἔπρεπε νά ἀφαιρέσουν, διαμελίσουν καί ἀδειάσουν τό δόντι — καί ὅλα τοῦτα σέ χρόνο λιγώτερο ἀπό αὐτόν πού θά χρειάζονταν ἕνας εἰδικός μέ τέλειο ἐξοπλισμό.

Θά μποροῦσε ἡ Παναγιότης Σας, νά πάρη ἕνα μολύβι; Ἐάν ὑποθέσωμε ὅτι χρειάζεται ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γιά κάθε σιαγόνα καί μέ ὀκτώ ἄτομα νά ἐργάζωνται ἀπεγνωσμένα, αὐτό θά σήμαινε ὅτι διαμελίζονται οἱ σιαγόνες 16 πτωμάτων ἀνά ὥρα καί 160 ἀνά ἐργάσιμη ἡμέρα δεκαώρου ἐργασίας χωρίς καμμία ἀπολύτως διακοπή! Ἀκόμη καί ἄν κάποιος κατέρριπτε ρεκόρ ἀποδόσεως ὡς πρός τήν ὀδοντιατρική καί διπλασίαζε τόν ἀριθμό τῶν ἐξαγωγῶν, πρᾶγμα τό ὁποῖον εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον, τότε θά μπορούσαμε νά ἔχομε 320! Τότε λοιπόν, Πανάγιε Πάτερ, τί συνέβη μέ τίς ὁμάδες τῶν 3.000 Ἑβραίων; Καί τί συνέβη τίς ἡμέρες, κατά τίς ὁποῖες ἐδολοφονοῦντο 24.000 ἄτομα μέ τό ἀέριο Ζύκλον Β; Αὐτό θά ἐσήμαινε ὅτι ὑπῆρχαν 48.000 σιαγόνες καί περισσότερα ἀπό 760.000 δόντια, τά ὁποῖα θά ἔπρεπε νά ἐξετασθοῦν προσεκτικά κάθε ἡμέρα. Ἐάν περιορισθῆ κανείς στά 6.000.000 νεκρῶν Ἑβραίων, ἀριθμό τόν ὁποῖον μᾶς ἐπαναλαμβάνει ἡ προπαγάνδα ἀκατάπαυστα (μερικοί μάλιστα ἐδιπλα-

σίασαν ἤ καί ἐτριπλασίασαν τόν ἀριθμόν αὐτόν), οἱ τεχνικοί αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τίς ἐξαγωγές, θά ἔπρεπε νά ἐξακολουθήσουν νά ἐργάζωνται ἐπί πολλά ἔτη ἀφ' ὅτου ἐτελείωσε ὁ Πόλεμος. Οἱ ἐξαγωγές μόνον, μέ δεκάωρο συνεχοῦς ἐργασίας, θά ἀπαιτοῦσαν περισσότερες ἀπό 1.875 ἐργάσιμες ἡμέρες καί τήν ἀπασχόλησι ὁλόκληρης τῆς ὁμάδος.

Ἀλλά οἱ ἐξαγωγές αὐτές δέν ἦσαν παρά μιά προκαταρκτική διατύπωσις. Φαίνεται πώς ἦταν ἐπίσης ἀπαραίτητο νά κοποῦν τά μαλλιά ἑκατομμυρίων κεφαλιῶν. Κατόπιν, συμφώνως πρός ὅσα διαβεβαιώνονται ἀπό ὅλους τούς μετέπειτα «ἱστορικούς» τοῦ Ἄουσβιτς, ὅλα τά ἀπόκρυφα σημεῖα ἔπρεπε νά ἐξετασθοῦν, προτοῦ εἰσαχθοῦν τά πτώματα στούς φούρνους. Κι αὐτό, προκειμένου νά διασωθοῦν ὅλα τά διαμάντια καί ἄλλα κοσμήματα, τά ὁποῖα ἴσως εἶχαν τοποθετηθεῖ στά ἀπόκρυφα αὐτά σημεῖα μέ σκοπό νά διαλάθουν! Μπορεῖτε νά τό φαντασθῆτε, Παναγιε Πάτερ; Ἕξι ἑκατομμύρια πρωκτοί καί τρία ἤ τέσσερα ἑκατομμύρια μῆτρες νά καθαρισθοῦν, ἐφ' ὅσον λέγεται ὅτι στό τέλος κάθε μαζικῆς δολοφονίας μέ ἀέρια, τά σώματα ἔσταζαν περιττώματα, ἔμμηνα καί λιπαρές οὐσίες! Τά δάκτυλα καί τά χέρια αὐτῶν τῶν τεχνικῶν θά ἔπρεπε νά ψηλαφίσουν αὐτά τά ρυπαρά ὄργανα, νά ἐπισημάνουν τά κρυμμένα διαμάντια, νά τά ἀφαιρέσουν, νά τά πλύνουν καί νά πλυθοῦν οἱ ἴδιοι, 24.000 φορές τήν ἡμέρα! Εἶναι τελείως παράλογο! Ἡ ὅλη ἐπιχείρησις εἶναι παράλογη! Καί δέν ἔχωμε ἀναφέρει ἀκόμη τό τελικό στάδιο τῶν δραστηριοτήτων αὐτῶν: τήν κατασκευή λιπασμάτων καί σαπουνιοῦ, τό ὁποίον ὁρισμένοι ὅπως ὁ μαινόμενος Καθηγητής Πολιακώβ, ἔχουν ὑποστηρίξει χωρίς κανέναν δισταγμό.

Αὐτές οἱ δολοφονίες μέ ἀέρια, οἱ ἐξαγωγές καί οἱ καθαρισμοί ὀργάνων ἐπανελήφθησαν ὑποτίθεται σέ 6.000.000 Ἑβραίους, ἤ σέ 7.000.000, ἤ —συμφώνως μέ τά λεγόμενα τοῦ Πατρός Ρικέ— σέ 15.000.000, ἤ —σύμφώνως πρός τό λεξικό Λαρούς— σέ 20.000.000 (περισσότερα ἀπό τό σύνολον τῶν Ἑβραίων ὅλου τοῦ κόσμου)! Ἐάν ἦταν ἀπαραίτητο νά ἀποδεχθοῦμε τούς «ἐπισήμους» ἰσχυρισμούς αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι χειρίζονται τήν «ἱστορία» τοῦ Ἄουσβιτς ὡς ἀληθῆ, αὐτές οἱ ἐπιχειρήσεις θά ἔπρεπε νά διεξάγωνται ἀκόμη. Θά ἔπρεπε ἀκόμη νά κρατᾶτε τή μύτη σας, ὅταν πλησιάζετε τούς θαλάμους ἀερίων, Παναγιότατε Πάτερ, καί ἀκόμη νά ἱδρώνετε ἀπό τήν θερμότητα τῶν φούρνων

τοῦ Ἄουσβιτς κατά τήν ἐπίσκεψί Σας ἐκεῖ.

Ἐάν ὁ ἀριθμός τῶν πραγματικῶν καί φυσικῶν θανάτων στό Ἄουσβιτς εἶχε πολλαπλασιασθεῖ ἐπί δέκα ἤ εἴκοσι, καί πάλιν ἡ ἐξαπάτησις θά διατηροῦσε τοὐλάχιστον κάποια ἀληθοφάνεια. Ἀλλά ὅσον ἀφορᾶ τίς δολοφονίες μέ ἀέρια 700 ἤ 800 ἀτόμων ἀνά θάλαμο, τά ψεύδη εἶναι τόσο πολλά, ὥστε καταλήγουν νά φαίνωνται τραγελαφικά. Μόνον ἡ ἀνεξιχνίαστος καί πέραν κάθε φαντασίας ἠλιθιότης μπορεῖ νά ἐξηγήση, πῶς θά μποροῦσαν νά ἐπινοηθοῦν, συσχετισθοῦν καί ὑποστηριχθοῦν τόσες πολλές ἀνοησίες, μέ ἠχηρούς σαλπισμούς, νά κινηματογραφηθοῦν κατά τρόπον ἐντελῶς ἐξωπραγματικόν, καί νά γίνουν πιστευτές.

«Πιστεύω», δηλώνουν ὁρισμένοι ἰδιῶτες ὡς πρός τό ‘‘Ὁλοκαύτωμα’’, «ὁ,τιδήποτε μοῦ λένε!»

Τί ὑποδειγματική παραδοχή!

Ὅταν ἐπισκεφθεῖτε τό Ἄουσβιτς γιά νά λειτουργήσετε, ὅλες οἱ καρδιές θά καταληφθοῦν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, καί θά συμμετάσχουν στήν ἀνανέωσι τῆς θυσίας. Πῶς μπορεῖ νά φαντασθῆ κανείς ἔστω γιά μία στιγμή, Πανάγιε Πάτερ, ὅτι ἕνας ἱερεύς, ἕνας Πάπας, θά κάλυπτε κύματα τέτοιου ἠλιθίου μίσους καί τέτοια ἐξωφρενικά ψεύδη κάτω ἀπό τόν μανδύα του, τήν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή κατά τήν ὁποία ὑψώνει τό ἅγιο δισκοπότηρο πρός τούς οὐρανούς; Μίση καί ψεύδη αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι ἡ ἀκριβῶς ἀντίθετη ἄποψις τῶν συγκινητικῶν διδασκαλιῶν τοῦ Χριστοῦ! Ὄχι! Βεβαίως ὄχι! Θά ἦταν ἀδύνατον νά γίνη κάτι τέτοιο!

Ἑκατό βήματα ἀπό τούς ψεύτικους θαλάμους ἀερίων τοῦ Ἄουσβιτς, τό μήνυμά μας θά πρέπει νά εἶναι μήνυμα φιλανθρωπίας, ἀδελφότητος καί ἰσότητος, ἕνα μήνυμα ἀληθείας, χωρίς τήν ὁποίαν ὅλο τό δόγμα καταρρέει. Πηγαίνετε στό Ἄουσβιτς γιά νά συγκινηθῆτε καί νά νοιώσετε κατάνυξι σ' ἕναν τόπο ὑπέρτατης ἀνθρώπινης δυστυχίας. Οἱ αἰτίες αὐτῆς τῆς δυστυχίας καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι πράγματι ὑπεύθυνοι, θά κριθοῦν ἀντικειμενικῶς μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ἀπό τήν ἀλάνθαστη Ἱστορία. Οἱ εὐθῦνες δέν πρέπει νά ἀποδοθοῦν ἐπί τῆ βάσει βεβιασμένων «ὁμολογιῶν» ἤ παραπλανητικῶν μαρτυριῶν.

Ὁ Πάπας βρίσκεται ὑπεράνω ὅλων αὐτῶν τῶν φιλονικιῶν. Εἶναι κοντά στίς ψυχές, οἱ ὁποῖες ὑπέφεραν καί οἱ ὁποῖες μέ τό μαρτύριό τους ἐξυψώθησαν πνευματικῶς, διότι δέν ὑπάρχει Κα-

θαρτήριο, Γολγοθᾶς ἤ θάνατος, ὁ ὁποῖος νά μήν ὁδηγῆ τελικῶς στό Θεῖον.

Ἡ θυσία, ἡ φυσική καί ἡ διανοητική ἀνέχεια καί ἡ ψυχική ἀγωνία, δημιουργοῦν θαλερές ψυχές, ἀπ' ὅπου πηγάζουν καί ἀνθοφοροῦν ζωές, οἱ ὁποίες διαφορετικά θά παρέμεναν γιά πάντα σέ ἕνα μέτριο ἐπίπεδο. Αὐτό συνέβη παντοῦ: τόσο στά πεδία τῶν μαχῶν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ὅπου τόσοι στρατιῶτες ἔπεσαν ἀφοῦ ὑπέφεραν φρικτά, ὅσο καί στά στρατόπεδα ἐργασίας, ὅπου πολλοί ἄνθρωποι πέθαναν, θύματα συγκρούσεων οἱ ὁποῖες τούς κατέβαλαν καί τούς συνέτριψαν. Αὐτή ἦταν ἡ κατάστασις στό Ἄουσβιτς, καί ἡ ἴδια κατάστασις ἐπικρατοῦσε ἐπίσης στό Ἀνατολικό Μέτωπο κατά τήν διάρκεια τῶν ἐτῶν τῆς πάλης καί τῆς θυσίας ἑκατομμυρίων νέων Εὐρωπαίων, οἱ ὁποῖοι ἀπό τό 1941 μέχρι τό 1945 ἀντιμετώπισαν τήν σφοδρή Κομμουνιστική ἀπειλή.

Ὁπωσδήποτε ἔγιναν πολλές φρικαλεότητες καθ' ὅλη τήν διάρκεια τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τό Ἄουσβιτς, ἀπό κάθε ἄποψι, δέν ἦταν ἡ πρώτη καί οὔτε ἡ τελευταία. Μποροῦμε νά τό δοῦμε αὐτό πολύ καθαρά στίς ἡμέρες μας, ὅταν τόσες καί τόσες ἀνυπεράσπιστες γυναῖκες καί παιδιά κατακρεουργοῦνται στά στρατόπεδα τῆς Παλαιστίνης. Κορνιοτοποιοῦνται ἀπό τίς Ἰσραηλινές ἀεροπορικές δυνάμεις, γιά τίς ὁποῖες ὁ Νόμος τῆς Ἀντεκδικήσεως πρέπει νά ἐφαρμοσθῆ σέ ἀθώους ἀνθρώπους, γιά τήν μνήμη τῶν ὁποίων δυστυχῶς, δέν θά γίνη μᾶλλον ποτέ κάποια λειτουργία...

Ἰσχυροί ἄνθρωποι ἔχουν καταχρασθεῖ τῆς δυνάμεώς τους ἑκατοντάδες φορές. Ὁλόκληρα ἔθνη ἔχασαν τήν αἴσθησι τοῦ μέτρου καί ἐξετράπησαν. Ὄχι μόνον ἕνα συγκεκριμένο, ἀλλά ὅλα. Παρά τήν ὕπαρξι ἑκατομμυρίων ἁγνῶν καί ἀνιδιοτελῶν ψυχῶν, οἱ ὁποῖες προσέφεραν τήν νεότητά τους σέ ἕνα ἰδανικό, ἡ Γερμανία, ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι, εἶχε τό μερίδιό της σέ ἀποτρόπαιους ἐνόχους ἀπαραδέκτων βιαιοτήτων. Ἀλλά ποιά χώρα δέν βαρύνεται ἀπό παρόμοιες ἐνοχές;

Μήπως δέν ἦταν ἡ Γαλλία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπενόησε τήν Τρομοκρατία, τήν λαιμητόμο καί τίς ἐκτελέσεις διά πνιγμοῦ στό Λουάρ; Ὁ Ναπολέων, δέν αἰχμαλώτιζε τούς ἀνθρώπους; Μήπως ὅμως δέν ἐστρατολόγησε διά τῆς βίας ἑκατοντάδες χιλιάδων πολιτῶν ἀπό χῶρες, τίς ὁ-

ποῖες εἶχε καταλάβει, στέλνοντάς τους στό θάνατο πρός δική του δόξα; Ὑπῆρξαν 51.000 τέτοιοι στρατιῶτες μόνον ἀπό τό Βέλγιο! Πρᾶγμα πού σημαίνει, ὅτι περισσότεροι Βέλγοι χάθηκαν τότε, παρά κατά τήν διάρκεια τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου ἤ στά στρατόπεδα συγκεντρώσεως τοῦ Τρίτου Ράϊχ.

Πιό κοντά στίς ἡμέρες μας, τό 1944 καί 1945, κάποιος ντέ Γκώλ δέν προήδρευσε προσωπικῶς στήν κατακρεούργησι δεκάδων χιλιάδων ἀντιπάλων του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν χαρακτηρισθεῖ ὡς «συνεργάτες τοῦ ἐχθροῦ;» Ἀκόμη ἀργότερα, στήν Ἰνδοκίνα καί τήν Ἀλγερία, ἡ Γαλλία δέν συνεκέντρωσε ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀνθρώπων σέ σκληρά στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀπ' ὅπου δέν ἔλειψαν καί οἱ σαδιστές; Στούς ἀνθρώπους αὐτούς δέν συμπεριελαμβάνοντο, πέραν τῶν ἐπαναστατῶν καί τῶν ἀνυποτάκτων καί ὅμηροι, ὅπως ἐπίσης καί ἁπλοί πολίτες, τῶν ὁποίων μάλιστα ὁ ἀριθμός ἦταν πολύ μεγάλος; Ἕνας Γάλλος στρατηγός δέν ἔπλεξε δημοσίως καί ἐγκώμιο γιά τούς βασανισμούς;

Καί τί λέτε γιά τήν Βρεττανία, γιά τούς βομβαρδισμούς ἀνοχυρώτων πόλεων ὅπως ἡ Κοπεγχάγη, τίς ἐκτελέσεις τῶν Σεπόϋ, τούς ὁποίους ἔδεναν στά στόμια τῶν κανονιῶν, τήν ἐξόντωσι τῶν Μπόερς καί τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως στό Τρανσβάαλ, ὅπου χάθηκαν χιλιάδες γυναικῶν καί παιδιῶν, ὑπό συνθῆκες ἀπερίγραπτης ἀθλιότητος;

Τί λέτε γιά τόν Τσῶρτσιλ, ὁ ὁποῖος μέ τίς ἀπεχθεῖς τρομακτικές βομβαρδιστικές του ἐπιθέσεις, ἔκαψε μέ βόμβες φωσφόρου μέσα στά καταφύγιά του τόν ἄμαχο πληθυσμό τοῦ Ράϊχ καί ἐξόντωσε περίπου διακόσιες χιλιάδες γυναῖκες καί παιδιά μέσα σέ μία μόνο νύκτα, στό γιγάντιο κρεματόριο τῆς Δρέσδης. Χρησιμοποιῶ τή λέξη «περίπου», διότι μόνον μία κατά προσέγγισι ἐκτίμησις μπορεῖ νά γίνη, ἐπί τῆ βάσει τοῦ βάρους τῆς στάχτης!

Τί λέτε γιά τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες; Δέν ἐστήριξαν τήν δύναμί τους σέ ἑκατομμύρια μαύρων, στήν τρομακτική δουλεία, τήν ὁποία ἐπέβαλλαν στιγματίζοντάς τους σάν κτήνη, καί στήν ὁλοκληρωτική ἐξολόθρευσι τῶν Ἰνδιάνων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ γνήσιοι ἰδιοκτῆτες τῆς ἐπικρατείας τήν ὁποίαν ἐποφθαλμιοῦσαν; Δέν ἦσαν αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἔρριξαν τήν ἀτομική βόμβα τό 1945; Ἀκόμη, μέχρι χθές, δέν ἦσαν αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἐβασάνιζαν μέ τά στρατεύματά τους τό Βιετνάμ;

Καί ἀκόμη δέν ἔχωμε ἀναφερθεῖ στίς δεκάδες ἑκατομμυρίων θυμάτων τῆς σοβιετικῆς τυρανίας, ἤ ἀκόμη στά σημερινά κάτεργα τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν. Πολύ φοβοῦμαι ὅτι δέν θά λεχθῆ ἀπό κανέναν οὔτε μία λέξις γιά ὅλα αὐτά κατά τήν ἐπίσκεψί σας στό «ἀποκατεστημένο» πλέον στρατόπεδο τοῦ Ἄουσβιτς, τό ὁποῖο ἔχει ἐκκενωθεῖ ἐδῶ καί δεκαετίες.

Κανείς δέν μπορεῖ νά ἀρνηθῆ, πώς ἡ ζωή στό Ἄουσβιτς ἦταν σκληρή, καί ὁρισμένες φορές κτηνώδης. Στά στρατόπεδα τῶν νικητῶν τό 1945, ὅμως, οἱ σαδιστές καί οἱ βασανιστές ἄνθισαν μέ μεγάλη εὐκολία, καί μάλιστα ὁ ἀριθμός τους ἦταν ἐξίσου μεγάλος. Καί αὐτοί ἔκαναν τίς ἴδιες ἀπεχθεῖς πράξεις, καί ἐπιπλέον μέ λιγώτερες δικαιολογίες, ἐάν ἀποδεχθῆ κανείς ὅτι ἕνας παγκόσμιος πόλεμος ἔχει τήν δυνατότητα νά παρέχη δικαιολογίες...

Δέν θά ἤθελα νά Σᾶς καταστρέψω, Πανάγιε Πάτερ, τήν χαρά τήν ὁποία θά αἰσθανθῆτε ἀνακαλύπτοντας καί πάλι τό πάτριον ἔδαφος. Παρά ταῦτα, θά πρέπει νά ἐπισημάνω τά ἀκόλουθα. Ἀνυπομονεῖτε νά συμβάλετε στήν ἠθική ἐξύψωσι τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος σας μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο, ἐξυμνύοντας τόν θαυμαστό της προστάτη Ἅγιο Στανισλάς. Ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς σας, ὅμως, δέν ἐγνώρισε κι αὐτή ἐπίσης περιόδους ἐγκληματικότητος καί χαμερπείας; Τήν στιγμή πού θά βαδίζετε στόν πολωνικό χῶρο τοῦ Ἄουσβιτς, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐνθύμημα τῆς τελευταίας τραγωδίας τῶν Ἑβραίων, θά ἦταν μήπως ἀνάρμοστο —ἐάν θέλη κανείς νά εἶναι δίκαιος— νά θυμηθῆ κανείς τούς ἀμετρήτους ἐκείνους Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι βρῆκαν τόν θάνατο στίς φοβερές ὀργανωμένες σφαγές, οἱ ὁποῖες συνηθίζοντο στήν χώρα σας ἐδῶ καί αἰῶνες; Οἱ Ἑβραῖοι αὐτοί βασανίζονταν, ἀποκεφαλίζονταν καί ἀπηγχονίζονταν ἀπό τούς ἴδιους τούς συμπατριῶτες σας. Παρ᾽ ὅτι Καθολικοί, δέν ἦσαν πάντοτε καί τόσο πρᾶοι!

Ἀκόμη ἔρχονται στά αὐτιά μου τά λόγια τοῦ Ἀποστολικοῦ Νουντσίου στίς Βρυξέλλες νά μοῦ ἀφηγεῖται, κατά τήν διάρκεια ἑνός θαυμασίου δείπνου πού παρέθετε, πῶς συνήθιζαν οἱ Πολωνοί χωρικοί νά σταυρώνουν Ἑβραίους στίς πόρτες τῶν σιταποθηκῶν τους. Ἦταν προηγουμένως Νούντσιος στή Βαρσοβία καί ἀργότερα θά ἔπαιρνε τόν τίτλο τοῦ Καρδιναλίου Μικάρα.

«Ἐκεῖνα τά γουρούνια οἱ Ἑβραῖοι», ἔλεγε μέ στόμφο ὁ ἱεράρ-

χης, μέ τέτοιο πνεῦμα, τό ὁποῖο μετά δυσκολίας συνεβάδιζε μέ τά λεγόμενα τῶν Εὐαγγελίων. Πιστέψτε με, αὐτές οἱ λέξεις ἐλέχθησαν ἔτσι ἀκριβῶς.

Ἦταν καί ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία, Πανάγιε Πάτερ, τόσο τρυφερή μέ τούς ἀνθρώπους; Ἀκόμη καί κατά τά μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος ἐξακολουθοῦσε νά καίη Ἑβραίους μέ μεγαλοπρεπεῖς πομπές καί τελετές, ἰδιαιτέρως στό κέντρο τῆς πόλεως τῆς Μαδρίτης. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως συνήθιζε νά τούς καίη ζωντανούς. Ἡ Ἱερά Ἐξέτασις δέν ἦταν κοπάδι ἀγαθῶν ἀμνῶν. Ἡ κατακρεούργησις τῶν Ἀλβιγενσιανῶν διεπράχθη ὑπό τήν αἰγῖδα τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου. Ἡ σφαγή τῆς νύκτας τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου ἦταν ἡ χαρά καί ἡ ψυχική ἱκανοποίησις τοῦ Πάπα, τοῦ προκατόχου σας, ὁ ὁποῖος στήν μέση τῆς νύκτας ἔδρασε τό χαρμόσυνο γεγονός μέ ἕνα ἐνθουσιῶδες «TE DEUM». Ἀκόμη φρόντισε νά προβῆ στίς σχετικές πληροφορήσεις, σέ μία τιμητική τελετή ἐπ᾽ εὐκαιρία τοῦ γεγονότος. Καί τί θά μποροῦσε νά πῆ κανείς γιά τίς 30.000 ἀποκαλούμενες μάγισσες, οἱ ὁποῖες ἐρρίφθησαν στήν πυρά ἀπ᾽ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Χριστιανοσύνης; Καί κατά τήν διάρκεια τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ἀκόμη ὁ Παπισμός ἐπέβαλλε στούς Ἑβραίους τῆς Ρώμης νά ζοῦν κλεισμένοι σέ γκέττο.

Κατ᾽ οὐσίαν, Πανάγιε Πάτερ, ἡ ἀξία μας εἶναι πολύ μικρή, ἀδιάφορο ἄν εἶναι κανείς Πάπας ἤ Ἀγιατολλάχ, Παριζιάνος ἤ Πρῶσος, Σοβιετικός ἤ Νεοϋορκέζος. Δέν ὑπάρχει τίποτε, γιά τό ὁποῖο θά ἔπρεπε νά ὑπερηφανευώμαστε. Ὅλοι ἔχομε τίς κακές μας στιγμές καί ξέρομε νά γινόμαστε τό ἴδιο βάρβαροι μέ κάθε ἄλλον. Τό γεγονός ὅτι ὅλοι ἀξίζομε τό ἴδιο, δέν δικαιολογεῖ τίποτε καί κανέναν, ἐν τούτοις ὅμως μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀποφεύγωμε τούς εὐκόλους ἀφορισμούς καί τίς ἀφέσεις ἁμαρτιῶν μέ μεγάλη ὁρμητικότητα ἤ «φιλανθρωπία».

Ἡ ἀνθρώπινη βαρβαρότης θά ἀναχαιτισθῆ, ἐάν δοθῆ ἡ ἀδελφοσύνη ὡς ἀπάντησις στά μίση. Τό μῖσος ἀφοπλίζεται, ὅπως ἀφοπλίζεται τό κάθε τι, ὄχι ὅμως ἐάν τροφοτοτῆται ἀδιακόπως μέ ὅλο καί περισσότερες ὑβριστικές προκλήσεις οὔτε ὅταν ἀναμοχλεύεται, ὅπως στήν περίπτωσι τοῦ Ἄουσβιτς, μέ τήν βοήθεια πολλῶν καί παραλόγων ὑπερβολῶν, ψευδῶν καί πλαστῶν «ὁμολογιῶν». Οἱ τελευταῖες εἶναι γεμάτες ἀντιφάσεις, καί ἀπεσπάσθησαν μέ βασανισμούς καί τρομοκρατία ἀπό τούς Σοβιετι-

κούς καί Ἀμερικανούς δεσμοφύλακες. Ἄλλωστε, τίς ἡμέρες τῶν δικῶν τῆς Νυρεμβέργης τά κάτεργα τῶν δύο Μεγάλων ἦσαν ἐξ ἴσου φρικτά. Μερικοί ἄνθρωποι ἴσως ἔχουν σκεφθεῖ, ὅτι οἱ κερδοσκόποι τῶν ἐκθεσιακῶν κέντρων μέ θέμα τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως καί οἱ πλαστογράφοι, οἱ ὁποῖοι μετέτρεψαν τά «ἕξι ἑκατομμύρια Ἑβραίων» στήν ἀποδοτικότερη ἀπό οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἀπάτη τοῦ αἰῶνος ἐπρόκειτο ἐν τέλει νά θέσουν ἕνα τέλος στήν ἐκμετάλλευσι αὐτή.

Μία ἐπιβλητική θρησκευτική τελετή, ὅμως, θά ἐκτυλιχθῆ ἐνώπιόν Σας κατά μέσον τῆς ἀπατηλῆς αὐτῆς σκηνῆς τοῦ Ἄουσβιτς. Ὅλη αὐτή ἡ μεγαλοπρεπής πομπή θά δώση λαβή σέ ἐντατικές προσπάθειες, ὑπό τήν μορφή ἀλλεπαλλήλων παρουσιάσεων τῆς τηλεοράσεως καί τοῦ Τύπου, ὥστε νά ἐμφανισθῆ ὡς ὁ ἀδιαφιλονίκητος ὀπισθογράφος τῶν ἐπιταγῶν τοῦ μίσους. Ἡ ἀξία τοῦ ὀνόματός Σας μετρᾶται σέ βάρος χρυσοῦ γιά ὅλους αὐτούς τούς ἀπατεῶνες. Σάν νά μήν ἦταν ἀρκετό τό πρῶτο «Ὁλοκαύτωμα», θά δοθῆ ἡ εὐκαιρία σέ ὅλο τόν κόσμο νά δῆ καί τό «Ὁλοκαύτωμα Νο 2». Αὐτή τήν φορά δέν θά κοστίση ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, ἀφοῦ ἡ Ἁγιότης Σας θά ἔχη ἐφοδιάσει αὐτούς τούς ἀναιδεῖς παραγωγούς μέ τίς πιό πολυδάπανες σκηνές, ἐντελῶς δωρεάν. Ὅποια καί ἄν ἦταν ἡ ἀπήχησις καί ἡ πιθανή ἐπίδρασίς του ἐπί τῶν ἀνοήτων, τό «Ὁλοκαύτωμα Νο 1» δέν ἦταν παρά μία γιγάντια χολλυγουντιανή φιέστα ἐμφανοῦς χυδαιότητος. Βασικός στόχος του ἦταν νά ἀδειάση τίς τσέπες ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων παραπληροφορημένων θεατῶν. Ἡ ζημία, ἡ ὁποία προεκλήθη, θά μποροῦσε νά εἶναι ἁπλῶς πρόσκαιρη, ἀφοῦ συντόμως θά ἀναγκαζόταν κανείς νά παρατηρήση τήν γελοία φῦσι τῶν ὑπερβολῶν του. Δέν θά μποροῦσαν κατά κανένα τρόπο νά ἀντέξουν τήν εὐσυνείδητη ματιά τοῦ ἱστορικοῦ.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, Πανάγιε Πάτερ, αὐτό τό δικό Σας «Ὁλοκαύτωμα» θά παραχθῆ κατά τήν ἴδια τήν μεγαλειώδη τελετή στό Ἄουσβιτς. Ἡ παραγωγή αὐτή θά γίνη μέ τήν αὐθεντική παρουσία ἑνός Πάπα, μέ σάρκα καί ὀστά, ἐνδεδυμένου μέ ὅλη τήν ποντιφική μεγαλοπρέπεια, καί μέ κάθε ἀληθοφάνεια. Στά μάτια μιᾶς Χριστιανοσύνης ἐξαπατημένης ἀπό ἱεροσύλους προπαγανδιστές, αὐτό τό «Ὁλοκαύτωμα Νο 2», μέ τόν Πάπα νά ἀντικρύζη τόν βωμό τῆς θυσίας ὑπάρχει κίνδυνος νά παρου-

σιασθῆ ὡς ἡ σχεδόν Θεία ἐπιβεβαίωσις ὅλων τῶν συνθημάτων τῶν ἐμπόρων τοῦ μίσους καί τῶν τοκογλύφων. Αὐτό θα συμβῆ, καί ἰδιαιτέρως τήν στιγμή τῆς λειτουργίας.

Ἡ ὑπόμνησίς Σας τοῦ Πολέμου μπροστά στούς πολωνικούς τάφους τοῦ Μόντε Κασσίνο εἶχε ἤδη συγκλονίσει πολλούς πιστούς. Ἐάν πιστέψη κανείς τα λεγόμενα τοῦ Τύπου κατά τόν χρόνον ἐκεῖνον, ἐμφανίζεσθε νά συγκρατῆτε μόνον ὁρισμένα στοιχεῖα καί μεροληπτικές ἀπόψεις τοῦ πολέμου αὐτοῦ. Ἡ ἐπιδεικτική Σας ἐμφάνισις στό Ἄουσβιτς, Πανάγιε Πάτερ, τό μόνον πού θά μποροῦσε νά ἐπιτύχη θά ἦταν νά προκαλέση τήν ταραχή ἀκόμη περισσοτέρων πιστῶν, διότι δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πώς θά σᾶς παραπλανήσουν οἱ ἐπιτήδειοι. Αὐτό εἶναι προφανές.

Αὐτή ἡ θρησκευτική τελετή, καί ἰδιαιτέρως ἡ ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, μπορεῖ νά σᾶς φανῆ ὡς μία γνήσια ἔκκλησις γιά τήν ἀποκατάστασι τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων καί τό τέλος τοῦ μίσους, πού τίς διαταράσσει. Οἱ πειρατές τοῦ τύπου καί τῆς ὀθόνης, ὅμως, ἔχουν ἀποφασίσει νά σᾶς ἀναγκάσουν νά καταδυθῆτε στήν παραπλανητική παγίδα τοῦ Ἄουσβιτς.

«HOMO HOMINI LUPUS», λένε οἱ ἀπόστολοι τοῦ μίσους.

«HOMO HOMINI FRATER», λέει ὁ κάθε Χριστιανός, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι ὑποκριτής. Ὅλοι εἴμαστε ἀδελφοί: ὁ αἰχμάλωτος, ὁ ὁποῖος ὑποφέρει πίσω ἀπό τά ἀγκαθωτά συρματοπλέγματα, καί ὁ κάτισχνος στρατιώτης πίσω ἀπό τό ὁπλοπολυβόλο του. Ὅλοι ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπιζήσαμε ἀπό τό 1945, πρέπει νά συγχωρήσωμε καί νά ἀγαπήσωμε. Ἐσεῖς, ὁ κατατρεγμένος ὁ ὁποῖος ἔγινε Πάπας, ἐγώ, ὁ πολεμιστής ὁ ὁποῖος ἔγινε κατατρεγμένος, καί τά ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπινων ὑπάρξεων, οἱ ὁποῖες ἔζησαν τήν φοβερή τραγωδία τοῦ Β′ Παγκοσμίου Πολέμου, μέ τά ἰδανικά μας, τήν ὁρμητικότητά μας, τίς ἀδυναμίες μας καί τά λάθη μας. Αὐτό εἶναι τό νόημα τῆς ζωῆς. Αὐτό εἶναι τό νόημα τοῦ Θεοῦ.

Λοιπόν, τί ἄλλο θά μποροῦσε νά μᾶς ἐνδιαφέρη τελικῶς;

Παρά τίς κακές, πνευματικῶς, ἐπιπτώσεις, οἱ ὁποῖες ἴσως προκύψουν ἀπό τήν θέσι, τήν ὁποία θά πάρη ὁ Πάπας σέ διάφορες ἱστορικές συζητήσεις, καί παρά τό μῖσος τῶν φανατικῶν, οἱ ὁποῖοι θά ἐκμεταλλευθοῦν τήν δραματική φύσι τῶν ἐνεργειῶν Σας χωρίς καμμία καθυστέρησι, ἐγώ —ἀπό τήν ἀπομόνωσι τῆς ἐξορίας μου— θά ἐπιβεβαιώσω τήν ἀφοσίωσί μου πρός Ἐσᾶς,

τήν ἡμέρα τῆς λειτουργίας στό Ἄουσβιτς.

Υϊκῶς δικός σας, Πανάγιε Πάτερ,

Λεόν Ντεγκρέλλ

Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος ΙΙ τόν Ἰούνιο τοῦ 1979 ἱεράρχησε σέ κοινή λειτουργία μέ ὅλους τούς Πολωνούς ἐπισκόπους στό περίφημο στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Ἄουσβιτς.

Μήπως αὐτή ἡ παπική πρωτοβουλία χρησιμοποιηθῆ κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά γίνη πιστευτό ἀπό τό εὐρύ κοινό, πώς τό Βατικανό ὑποστηρίζει τήν γνωστή ἱστορία τῶν «ἕξι ἑκατομμυρίων νεκρῶν Ἑβραίων;»

Ἦσαν πράγματι οἱ Ἑβραῖοι θύματα μιᾶς γιγαντιαίας ἐπιχειρήσεως ἐξολοθρεύσεως μέ ἀέριο Ζύκλον Β; Ἤ πρόκειται γιά μία φοβερή ἀπάτη;

Ἦταν ἡ ταινία «Ὁλοκαύτωμα» μία ἄσεμνη φάρσα; Ὑπάρχει πρόθεσις νά γίνη ὁ μῦθος ἀκόμη περισσότερο ἀποδεκτός μέ τήν χρησιμοποίησι τοῦ Πάπα καί τῶν Πολωνῶν ἐπισκόπων ὡς κομπάρσων σέ ἕνα «Ὁλοκαύτωμα Νο 2;»

Ὁ Λεόν Ντεγκρέλλ ἀπαντᾶ στά ἐρωτήματα αὐτά καί θέτει ἐρωτήματα σέ ἄλλους, σ᾽ αὐτήν τήν ἐπιστολή του πρός τόν Πάπα.